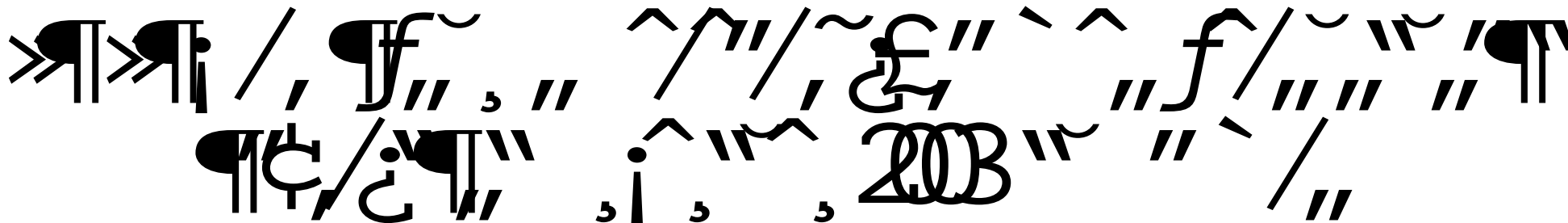

ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

Κ Α Ρ Δ Ι Τ Σ Α Σ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ • ΓΡΑΦΕΙΑ : ΚΡΑΤΙΝΟΥ 7, 105 51 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210 3246.910 • ΧΡΟΝΟΣ 23ος • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ • 2003 • ΦΥΛΛΟ 84

Με μεγάλη επιτυχία ολοκληρώθηκαν οι πολιτιστικές εκδηλώσεις Αύγουστος 2003 στα Κανάλια, οι οποίες άρχισαν στις 10 Αυγούστου με την υποδοχή της εικόνας της Παναγίας της Καναλιότισσας από τη Μονή Μεγάλου Μετεώρου και συνεχίστηκαν με τη θεατρική παράσταση: "Η γιαγιά παντρεύεται" του Αντώνη Νικολάου και για τις οποίες δημοσιεύτηκε σχετικό ρεπορτάζ.

Στις 13 Αυγούστου εγκαινιάστηκε η έκθεση φωτογραφίας με θέμα: Φωτογραφίζοντας τα Κανάλια, με ογδόντα περίπου φωτογραφίες και είκοσι συμμετοχές επαγγελματιών και κυρίως ερασιτεχνών φωτογράφων. Πρόκειται για τον πανελλήνιο διαγωνισμό φωτογραφίας, που προκήρυξαν οι τέσσερις πολιτιστικοί Σύλλογοι του χωριού, Αθήνας, Βόλου, Θεσσαλονίκης και Καναλιών και που προέβλεπαν την απονομή τριών χρηματικών βραβείων και επαίνων στους συμμετέχοντες.

Στα εγκαίνια μίλησε πρώτος ο Πρόεδρος του Συλλόγου της Αθήνας κ. Αρχοντής Μαυράκης, ο οποίος ευχαρίστησε όσους παραβρέθηκαν και τους φωτογράφους που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση των Συλλόγων και υπέβαλαν τις φωτογραφίες τους για το διαγωνισμό και τόνισε ότι η επιτυχία της φετινής προσπάθειας δίνει τη δυνατότητα να καθιερωθεί ως θεσμός αυτός ο διαγωνισμός επεκτεινόμενος και σε άλλες μορφές τέχνης. Το λόγο στη συνέχεια πήρε ο κ. Γεώργιος Γιωτόπουλος, ο οποίος μεταξύ άλλων τόνισε τη σημασία της έκθεσης αυτής, γιατί πολλά από τα στοιχεία που φωτογραφήθηκαν αποτελούν στοιχεία της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, τα οποία θα αποβούν χρήσιμα και για τη Λαογραφία και για την Αρχιτεκτονική και για την

Ιστορία Πολιτισμού. Επιπλέον η επισήμανση τους και η εξασφάλισή τους θα συντελέσουν στην αναγνώριση της αξίας τους από τους επισκέπτες και στην προσπάθεια διάσωσης τους και διατήρησής τους.

Φωτογραφήθηκαν ενδιαφέρουσες απόψεις πανοραμικές και μερικές του οικιστικού χώρου του χωριού, των εκκλησιών και των αποθηκών (ντάμια) και του φυσικού περιβάλλοντος με ευρηματικότητα στη θεματολογία και επιδεξιότητα στη χρήση του φακού και στην εκμετάλλευση του φωτός και της οπτικής γωνίας από τους φωτογράφους.

Την έκθεση επισκέφτηκαν με πολύ ενδιαφέρον πάρα πολλοί επισκέπτες, Καναλιώτες, ντόπιοι και της διασποράς, φίλοι των Καναλιωτών και αρκετοί από όλη την περιοχή της Καρδίτσας που ήρθαν και για το λαϊκό πανηγύρι.

Να τονιστεί επιπλέον ότι εκτός διαγωνισμού εκτέθηκαν επίσης αρκετές φωτογραφίες από τις αρχές του 20ου αιώνα μέχρι το 1962, τις οποίες συγκέντρωσε, μετέβυσε και ανάρτησε στο χώρο της Βιβλιοθήκης ο δραστήριος στα πολιτιστικά θέματα δάσκαλος του χωριού μας για πολλά χρόνια κ. Αντώνιος Λάσδας και οι οποίες αναφέρονται στην αγροτική και κοινωνική ζωή του χωριού. Αυτές ήταν που τράβηξαν το ενδιαφέρον όλων βέβαια των επισκεπτών, αλλά προπάντων συγκίνησαν εκείνους της ώριμης ηλικίας, που αναγνώρισαν τους εαυτούς του στις φωτογραφίες ως μαθητές του Δημοτικού Σχολείου και ως αγροτοπαίδων στη δεκαετία του '50 και του '60 του προηγούμενου αιώνα.

Με συρροή πλήθους κόσμου ακολούθησε στις 14 και 15 Αυγούστου το λαϊκό πανηγύρι στην πλατεία του χωριού με τη λαϊκή ορχήστρα, την οποία διέθεσε ο Δήμος Ιθώμης. Και τις δυο ημέρες χόρεψαν με την καρδιά τους όσοι ήθελαν και άκουσαν τα παραδοσιακά και νεότερα δημοτικά και λαϊκά τραγούδια προπάντων της περιοχής μας, αλλά και από την άλλη Ελλάδα μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Το βράδυ της παραμονής έγινε μέγας εσπερινός με αρτοκλασία και κήρυγμα από τον πανοσιολογιότατο ιεροκύρηκα κ. Κλήμη Ζώκαρη, ενώ ανήμερα έγινε πανηγυρικός εκκλησιασμός στον πανηγυρίζοντα ναό της Κοίμησης της Θεοτόκου και αμέσως μετά ακολούθησε η επιμνημόσυνη δέηση στο μνημείο και στη μνήμη των θυμάτων του βομβαρδισμού του χωριού στις 15-8-1943 και της Εθνικής Αντίστασης 1941-44 ενώπιον των τοπικών, δημοτικών και πολιτιστικών αρχών και πλήθους κόσμου.

Απο την ομιλία του συγχωριανού μας καθηγητή κ. Γιδαράκου Ευάγγελου στο Πνευματικό κέντρο του χωριού.

Διαβάστε στην εφημερίδα μας

Σελ. 3 Στο Καζαναριό του Κουσταβάρα. του Στεφ. Γ. Πρίντζιου

Σελ. 4 Ευρωπαϊκή "Φιλοξενία". του Κώστα Α. Γιωτόπουλου

Σελ. 5 Πολύπτυχη προσφορά στο χωριό από τον Λάμπρο Γατί. του Απόστολου Πυργιώτη

Σελ. 8 Κανάλια - Χωριό μου του Θωμά Αποστ. Κυρίτσας

ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΣΤΟ INTERNET

Απο τον Απρίλιο του 1997 το χωριό μας έχει τη δική του σελίδα στο διαδίκτυο. Η διεύθυνση της είναι:
www.karditsa-net.gr/karditsa/kanalia/
Επισκεφθείτε την!

1ο Βραβείο: Πανόραμα του χωριού τα Κανάλια.

Στις 16-8-2003 έγινε στην κατάνεστη αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου η λήξη των πολιτιστικών εκδηλώσεων με την απονομή των βραβείων και επαίνων του διαγωνισμού φωτογραφίας. Το 1ο βραβείο, συνοδευόμενο με το ποσό των 300 Ευρώ πήρε η φωτογραφία του Γκάγκα Αντώνιου. Το 2ο και 3ο βραβείο με το ποσό των 150 Ευρώ πήραν οι Καλαντζής Ηλίας και Στέφανος Πρίντζιος αντίστοιχα.

Αμέσως μετά ακολούθησε η ενδιαφέρουσα ομιλία - εισήγηση του καθηγητή του Πανεπιστημίου Κρήτης, γέννημα και θρέμμα του χωριού κ. Ευάγγελου Λάμπρου Γιδάρκου με θέμα: Επικινδυνότητα και τοξικότητα των γεωργικών φαρμάκων στον άνθρωπο.

Ο κ. Γιδάρκος με σπουδές στην πυρηνική φυσική στο Αμβούργο της Γερμανίας και με ιδιαίτερη και πολύχρονη ενασχόληση τόσο στη Γερμανία όσο και σε συνεργασία με Ινστιτούτα των Η.Π.Α. με το θέμα των ραδιενεργών αποβλήτων, της μόλυνσης του περιβάλλοντος

όχι μόνο από τα ραδιενεργά απόβλητα, αλλά και από τη χρήση των γεωργικών φαρμάκων, των υδρογονανθράκων του αμιάντου κ.λ.π., καθώς και την αποκατάσταση των μολυσμένων εδαφών παρουσίασε με την εμπειρισταμένη ομιλία του κατά τρόπο ρεαλιστικό, πειστικό και ανάγλυφο την υπάρχουσα σήμερα κατάσταση παγκοσμίως και τοπικά τους κινδύνους που διατρέχουμε είτε ως χρήστες των φαρμάκων είτε ως καταναλωτές προϊόντων που δέχτηκαν τις ουσίες των προστατευτικών προϊόντων, όπως ονομάζονται ευφημιστικά τα φυτοφάρμακα είτε από τη μόλυνση του αέρα, του εδάφους και του υπεδάφους και του υδροφόρου ορίζοντα.

Τόνισε χαρακτηριστικά ότι βρισκόμαστε σε μια ισχυρή αντίφαση, καθώς από τη μία είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιούμε τα φυτοφάρμακα για την καταπολέμηση των επιβλαβών για την παραγωγή παραγόντων της φύσης και για την οικονομική ανάπτυξη και

από την άλλη δεχόμαστε τις επιβλαβείς παρενέργειες για την υγεία μας, τις οποίες κάθε φαρμακευτικό προϊόν έχει.

Στο ερώτημα πως μπορούμε να βγούμε από αυτόν τον φαύλο κύκλο, απάντησε ότι με τα σημερινά δεδομένα αυτό δεν είναι απόλυτα κατορθωτό, καθώς συναρτάται με ισχυρά οικονομικά συμφέροντα και αδήριτες ανάγκες για τη διατροφή του παγκόσμιου πληθυσμού και το μόνο που πρέπει να επιδιώξουμε είναι όσο γίνεται περισσότερο μετριασμός των επιπλοκών και παρενεργειών από τη χρήση των φυτοφαρμάκων.

Ο καθένας μας πρέπει να ενεργεί ως συνειδητός και υπεύθυνος πολίτης για την αυτοπροστασία του και την προστασία των συνανθρώπων του.

Ανέφερε σχετικά παραδείγματα, ελληνικά και ξένα και προσκόμισε πλούσια στατιστικά δεδομένα των ερευνών για την ενίσχυση των απόψεων του. Ακολούθησε γόνιμη και εποικοδομητική συζήτηση με το ακρωατήριό του.

Στις 18-8-03 ύστερα από πρόσκληση των Πολιτιστικών Συλλόγων του χωριού έγινε στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου ανοιχτή

στο κοινό συνάντηση των δημοτικών αρχών και του Τοπικού Συμβουλίου του χωριού, προκειμένου να συζητηθούν τα φλέγοντα προβλήματα που απασχολούν το χωριό.

Παρέστησαν εκ μέρους του Δήμου Ιθάμης οι Δημοτικοί Σύμβουλοι κ. Νικόλαος Βλάχος, Αλκιβιάδης Ψαρρής, Ευάγγελος Κωσταβάρας, Χατζηγιούλας Χρήστος, Λόλος Λάμπρος και εκ μέρους του Τοπικού Συμβουλίου η Πρόεδρος κ. Αλέκα Λάππα - Ευθυμίου.

Η συνάντηση διήρκεσε τρεις ώρες και συζητήθηκαν τα θέματα της ύδρευσης, της αποχέτευσης, της καθαριότητας, των κοινοχρηστων χώρων, της αποκομιδής και εναπόθεσης, των απορριμμάτων με αποκλειστικό σκοπό τη βελτίωση των υγιεινών συνθηκών διαβίωσης των κατοίκων.

Επισημάνθηκαν οι ελλείψεις στους παραπάνω τομείς και οι Δημοτικοί Σύμβουλοι ανέλαβαν την ευθύνη να ενημερωθεί η Δημοτική Αρχή με τα στοιχεία που προσκόμισαν οι συμμετέχοντες κάτοικοι του χωριού και να προβούν στις αναγκαίες ενέργειες, να λυθούν κατά το δυνατόν καλύτερα τα παραπάνω προβλήματα.

Διαταγή Αστυνομικού Σταθμάρχου Φούρνας πρὶν ἀπο 170 χρόνια (1833)

Στη βιβλιοθήκη της Δημητσάνας υπάρχει ένα έγγραφο του Αστυνομίου της Περιφέρειας Εμμανουήλ Λαγουδάκη με ημερομηνία 3 Δεκεμβρίου 1833 που αναφέρεται εις τας πλέον παράλογους και εξωφρενικάς διατάξεις, ακριβές αντίγραφον του οποίου σας μεταφέρωμεν εδώ με μόνη διόρθωση την τρομεράν ανορθογραφίαν.

Αγκύκλιος Διαταγή

Προς Απάσας τας Αρχάς του Κράτους, Νομάρχας και Δημάρχους της υπ' εμέ Αστυνομικής Περιφέρειας της πόλεως Δημητσάνας.

Άρθρον 1ον. Παρακαλούνται πάντες και πασαι όπως μεθαύριον Πέμπτην 3ην Δεκεμβρίου ε.ε. κατά την πανηγυρικήν εορτήν του Αγίου Νικολάου και επί τη εσχάτη ευκαιρία της συγκεντρώσεως, των ξένων, οι κάτοικοι της δικαιοδοσίας μου εκτελέσωσι γενικήν καθαριότητα των δρόμων της εγχωρίου ταύτης κωμοπόλεως.

Άρθρον 2ον. Να ενώσωσι δια στερεών αλύσεων τους κυνας και τους σκύλους και άπαντα τα κακοποιά στοιχεία τα τυχόν δυνάμενα να προσβάλουσι την εγχωριαν αιδώ.

Άρθρον 3ον. να θέσωσι φίμωτρα ανά τα στόματα των φωνασκούντων εμπύχων ζώων και κτήνων, διαφόρων καταγωγών, γένους και φύσεως ή και ανθρωπογενών ακαταλλήλων

συμπεριφοράς εις ξένους κατά την υπερτελουμένην ενθάδε πανήγυριν.

Άρθρο 4ον. Να εμποδισθών βία το γκάρισμα των όνων και μουλαρίων, το χλιμίντρισμα των ίππων και των γαλών, δηλαδή των κατσουλών.

Άρθρον 5ον. Θα τους πεθάνω δι' άρθρων. Τι νομίζουν πως είναι οι αυγοπώλαι, φαρμακωπώλαι, καπνοπώλαι, οινοπώλαι, σιδηροπώλαι, λαχανοπώλαι, εστιάτορες, οπωροπώλαι μη εξαιρουμένων και των γνωστών εν γένει εμπορευομένων. Να τηρήσωσι άκραν καθαρισιν καλήν ζύγισιν, αρίστην ποιότητα και να σκευάσουν δικαιοστάσιον των ζυγαριών των, των σταθμών και μέτρων, προς τα συμφέροντα της υπηρεσίας. Οι παραβάται του διατάγματος τούτου τιμωρηθήσονται κατά το άρθρο 72 της Αστυνομικής ταύτης διατάξεως και του άρθρου 272 του ποινικού Νόμου περί ηθών και τιμής.

Άρθρον 6ον. Απαγορεύεται το πλύσιμο εν τη θαλάσση, άνευ αδείας. (Η Δημητσάνα ως γνωστόν απέχει εκατοντάδες χιλιόμετρα από την θάλασσα). Επίσης η είσοδος αμφοτερών των γενών και ουδετέρων εις θερμούς λαυτήρας καθ' όλην την διάρκειαν της εορτής. Ωσαύτως η διανυκτέρευσις και η μετάβασις προς ρεβασμόν εις τους πρόποδας της θαλάσσης παρά τας θαλάσσας αμφοτέρων των γενών προς αποφυγήν εκουσίας απαγωγής μεταξύ των.

Άρθρον 7ον. Όσοι παρ' εμού οφθώσι και των οργάνων μου, εργολαβούντες άρρενες μετά θηλέων, θέλουσι ραβδισθή ανελλιπώς εν τω κρατητηρίω.

Άρθρον 8ον. Απαγορεύεται η διέλευσις ανθρώπων επί των κτηνών, προς αποφυγήν καταπατήσεων παιδων, ως και από ρητήρος ελαύνοντος πόδας των κτηνών, ως και λόγου χάριν είδον άρρενα τινά σπεύδοντα, ψιτ, ψιτ, ψιτ όπισθεν θηλέου τινός, ούτινος οι πόδες ητόχησαν και κατεπάτησαν την αισθητά του ταύτης και ας είναι άλλην ημέραν θα εξετάσω και δια το σπουδαίον τούτο ζήτημα. Και δια να είμεθα εν τάξει, οι παραβάται θα διώκωνται βάσει του άρθρου 1072 του ποινικού Νόμου.

Άρθρον 9ον. Το κλείσιμον των καταστημάτων κανονίζω, πλην λεσχών, την δύσιν του ηλίου, των οινοπωλών την 11ην της νύκτας των δε θεαμάτων την 12ην μεταμεσονυχτίου, πλην του δημοσίου θεάματος της караγκιοζαρίας, την πρωίαν περί το λυκαυγές τουτέστιν άμα της εμφανίσει του ηλίου εις την γην των αβδηριτών κοινοτήτων.

Και αυτό διότι θα παρίσταται ο υποφαινόμενος εν μεγάλη στολή και παρασημοφορία.

Άρθρον 10ον. Απαγορεύονται αι σεισμικά δονήσεις προς αποφυγήν καταπλήξεως του λαού και χάριν της τηρήσεως αναψυχής.

Άρθρον 11ον. Απαγορεύεται ενώπιον ξένων η μαγκουροφορία, ο πυροβολισμός δια διμούτσουνης, το απότομο βήξιμο, η εκκαθάρισις ρίνων (επιτρεπομένου τούτου εν απομακρυσμένη συνοικίακαι περί λύχνων αφάς, όπως λέγανε οι παππούδες μας).

Άρθρον 12ον. Απαγορεύεται το συνομηλείν εντός του λουτήρος με άτομα εις άλλους λουτήρες ως και το τάραγμα του ύδατος δι αερίων (αφεδρωνοκρουσιών).

Άρθρον 13ον. Απαγορεύεται κατά το

ουρείν το παίξιμον του ρκρέατος.

Άρθρον τελευταίον. Περί μεσημβριαν ψαλήσεται μεγάλη παράκλησις προς απομάκρυνσιν πάσης ασθένειας ζώων ανθρώπων γυναικών, περνοσπόρων, ποδάγρας κ.λ.π. Η εκτέλεσις της παρούσης ανατίθεται εις τα υπ' εμέ όργανα.

Εν Δημητσάνι τη 3η Δεκεμβρίου 1833.

Ο Αστυνομικός Διοικητής
Εμμ. Λαγουδάκης

ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

**ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΑΝΑΛΙΩΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Πολιτιστικός Σύλλογος
Καναλιωτών Αθήνας
Γραφ. Κρατίνου 7 - 105 51 Αθήνα
Τηλ. (210) 32 46 910

ΕΚΔΟΤΗΣ
Αρχοντής Μαυράκης
Βάχου 32, Ηράκλειο Αττικής

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
Λάμπρος Πυργιώτης
Βασιλική Κατέρη
Κατερίνα Γαλανάκη
Ελένη Κυρίτση - Γιωτοπούλου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ
Αρχοντής Μαυράκης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Μπέκος Παναγιώτης
Μήλου 1, 111 46 Μελίσσια
Τηλ. (210) 61 32 007

«Στο Καζαναριό του Κουσταβάρα»

του Στέφανου Γ. Πρίντζου

Λα χινοπούριαζι την απαραίτουσα-μαν την καλύβα στη σκαμνιά τσι Σουσου. Αρχίναγαν τα κρύα, τα δέντρα δεν είχαν φυλλουσιές να κρυφτούμι, τα ρέματα κατέβαζαν γκουρλίγκα κι δε μας βόλιβι να τα συργιανάμε, η αντάρα μέρα παραμέρα, πότις ανέβαινε απουκάτ απ' του Σκατιάρ', ξικαμπώντας απ' την Γκαβαρδίνια κι παίρνοντας σιαπάν - σιαπάν του ρέμα κούκλουι το χωριό, πότις κατέβαινε απ' τον Αι Λιά απ' ακουμπούσαν τα σύγνιφα κι σιγά - σιγά τλούπουναν ούλα τα σπίτια κι δεν έγλιπις τη μύτη σ'.

Η μέρα αρχίναγι να μικραίν(ει) κι σκουτάδιαζι αγλήγουρα.

Τι να κάνουμι κι μεις τα τσέλιχα, τ'άφνα-μαν τα ρέματα κι τρυπουνάμαν στα μαγαζιά, στη Βρύσ', να ζισταθούμι στα μαγκαλία.

- «Ίέρα Γιώργου, σα να μάργουσα, πουλύ κρυάδιασι του μαγαζι, μι φαίνιτι σώθηκαν ντιπ αυτά τα κάρνα!» φώναξι η μάρμπα Γληγόρς κι τα σύμποι μι τη μάσια.

- «Μας θέρσι κιαυτήνια η πόρτα βιργιάν', σαν ανιεί, συμφώνσι η θείους η Χρήστους του θέου.

- «Ποιος θ' απιταχειί ως του καζαναριό να φέρ' λίγα κάρνα;» είπι ουτιτότις η πατερας μ', βαστώντας ένα τσίγγινου φαράσ' στα χέρια, έτοιμος να του δώκ(ει) σιόποιουν σκώνουνταν πρώτους.

Σαν είδι που δεν αναδεύκι καένας, αρχίνσι τα ταξίματα.

- «Αιντι κι θα 'χ(ει) μιτζιτ' όποιους σκουθει πρώτους... Σύρι συ πιδί μ'.»

- «Ούι, ιγώ; Όχ(ι)...»

- «Ουχιά! Α σύρι ισύ αρά.»

- «Γιατί θείου ιγώ; Χουσμικιαρ'ς είμι;»

- «Άρα καθήκια, γιρά κουμάσια είσι, φούρκα απ' θέλ'τι!» έριξι νιά πόστα η Μπέκους.

- «Αφείτι τσι ξιρουτσάντσις, μπρος αρς - μαρς!» τ' άψιουσι η μάρμπα Αντώνς. «Α δείξου μι κλειστά μάτια κι σι όποιουν πέσ(ει) η κουντούρα, αφού δε φιλουτιμιέ-στι καένας, ιδάλους άι ξιου απού δω! Α, μα του ναι, κι η άγιους φουβέρτα θέλ(ει)!»

- «Άι, καλά, θα πααίνου ιγώ», είπα αν κι βαριώμαν.

Όξου έριχι κικουσιάκου. Δρασκελάσα ταγλήγουρα τα σκαλιά στην πλατεία, πέρασα του γκαλντρουμάκ(ι) κατ απ' την καμάρα του Κουσταβάρα κι βγήκα στο καζανα-

ριό. Ξικαζάνιαζι η θείους η Απουστόλς του Ρίζου, απούμασαν κι σόι. Ήταν ένα σουρό πιδιά ικει που πυρώνουνταν σμα στη φουτιά, ινώ άλλα ξιδιάλιγαν ράγις στα τσίπρα κι τσι χλαπανούσαν ταλέμαργα. Μ' έδουκι κι μένα καναδού κάστανα κι νια χούφτα ψημέ-να αρβίθκια η θκια η Ρίνα κι μ' είπι να πω χιριτίματα στου σπί(ι). Η θείους η Απουστόλς μι γιόμισι ένα κουνιτάκου τσίπρου, για πισκέσ(ι) στουν πατέρα μ'. Ύστιρα μ' έριξι δύο φκιαριές κάρνα απ' τη θράκα στου φαράσ(ι), διατάζουντας μ'.

- «Απαγάλια στη στράτα να μη δαβλια-στεις κι τήρα μη πιδικλουθεις.»

Πήρα τα κάρνα, βαστώντας του φαράσ(ι) μι τιντουμένα σια μπρουστά τα χέρια κ' έχοντας σια πίσου τα μούτρα μ', μη κι μ' αρπάξ(ει) η αναλαμπή.

Ως απουκάτ απ' την καμάρα, καλούτσ'κα τα πήγα μιτά όμους μι χτύπσι η κικουσιά-κους κι σκιάχκα μη σβήσουν. Αρχίνα να κικουσιέβου. Καταμισής όμως στην πλατεία δεν πρόσεξα τ' αυλάκ(ι) που πάεινι νερό στα κηπάκια. Πατάου νια γλίστρα κι φουσκώνου τέντα ρέντα καταή!

Τα κάρνα σκορπ'σαν ούλα μεσ' στα χιό-νια κι τα νιρά κι ζήβσαν ντίπι. Μαναχά η κικου-νιτάκουσ μι του τσίπρου φάνκι τυχιρός κι δεν έσπασι. Σάρα κακιά όμως αυτός, ιγώ για τα κάρνα χόλιαζα. Τι να κάνου τώρα η δόλιους; Παραχώθκα. Να ματαγουρίσου στου καζαναριό; Αντρέπουμαν. Αφού μι διάταξι κιόλας η θείους η Απουστόλς «Τήρα καλά μη πιδικλουθεις!» Τι να πάεινα να τουν έλιγα; Πιδικλώθκα! Τι'θλι κι μι το'λιγι κιαυτός η χριστιανός; Ματιάσκα!

Απ' την άλλη πάλι μεριά, πως να πααίνου στου μαγαζι δίχους κάρνα, αφού κι ικει μι ρώτσι η πατέρας μ'.

- «Μπουρείς;»

- «Άμ' τι δε μπουρω! Κλος είμι η μούμου-λου;» τουν είπα κι τουν απουστούμουσα.

Α, τώρα μπρος γκριμός κι πίσου ρέμα. Στούμπ'σα λίγου του μυαλό μ', άργησα αλλά του βρήκα.

Πήρα τ' άδειο φαράσ(ι) και πήγα σπίτι μ'. Η μάνα είχι ζιμουμαίρέματα στου πληστα-ριό. Η γιαγιά η Λισάβου κάθουνταν μ'σου-κουκλουμέν(η) στου κριβάτι τς, δίπλα στη γουνιά, κι προσκινούσι έτοιμ(η) για ύπνου.

- «Τι θελς αγιέμ;» ρώτσι

- «Α, καναδού καρνάκια για του μαγαζι...»

- «Αυτά σώθκαν ντιπ αγιέμ, νια ψίχουλα

Στο Καζαναριό καρτερώντας το "προυτουστάλαμα".

απόμναν, τ'νι η κάβουρας τ'νι του ζμί τ';»

- «Ότ(ι) λουιά κι νά'ντα ιμένα μι φτάνουν» την απουπήρα ιγώ κ' έβαλα καναδού - τρία τσίτζιλα μι τη μάσια στου φαράσ(ι). Σάμα-τις είχι κι άλλα; Για να φανούν κάμπουσα, έριξα απού δίπλα κι μπόλικ(η) στάχτ(η).

Μπήκα φουρτσάτους στο μαγαζι τάχα πως καίουμεν απ' την αναλαμπή κι ταγλή-γουρα μπάκι δε μι δει καένας, έκανα να τα χύσου στου μαγγάλ(ι).

Μ' είδι όμους η πατέρας.

- «Ίφιρα τα κάρνα...» μπαμπάλασα ντρου-πιασμένα.

- «Ταμάμ κικουκθόπτα...» είπι αυτός «... που στουν αγύρστου ήσαν τόσην ώρα κι νόμασαν δε μπουρείς να τα σκώεις; Κάρ-να αρά σ'είπα να φέρ'ς, να πυρουθούμι, όχ(ι) στάχτις!»

- «Ε ρα κι συ, μη του μαλώνς του πιδί...» πήγι να μι υπουστηρίξ(ει) η θκια η Κούλα που ψώνζι μασουράκια ικεινή την ώρα, για-τί είχι νυχτέρ(ι) σπίτι τς.

- «Παγάλια μη χαλάσ(ει) η τσιχρές τ'» άκσα τουν μάρμπα Αντών' να πηργιάει.

Τότις πήρα λίγου θάρρους κι τ' άψιουσα κι γω.

- «Αυτά μ' έδουκαν, αυτά ίφιρα. Δεν ίφιρα να γίνου διακουιάρς, να χαλέψου πλιότι-ρα! Ιά μ' έδουκι κιαυτό, η Απουστόλς του Ρίζου που ξικαζάνιαζι...» κ' έβγαλα απ' την τσέπα τουν κουνιτάκου.

- «Είπα να μη πιώ άλλου, άι όμους, βού-λια κακιά, ρίξι νια στάλα κιαπ' αυτό Γιώρ-γου, πρίν κλείεις», είπι η μπαμπά Γληγόρς σαν είδι του τσίπρου.

- «Άι σώσι, θα κλείσου, τι θα κάνου, χου-ρίς κάρνα είνι ξιπαίασμός», συμφώνσι η πατέρας μ' κι γυρνώντας κα τη μένα φωνά-ξι.

- «Ταχιά μη χαθείς, θα ρθει μι πράματα η Λουίζους απ' την Καρδίτσα, να 'σι δω κα του γιόμα να τα σμαζώσουμι, να μη σιαρα-δίζου όπους την άλλ(η) φουρά π' αξαφανί-σκισ!»

- «Ε, μίνια φουρά πέτχι αυτό κι μι του λεχ'ς αράδα!» κάκιουσα τάχα ιγώ, αλλά απού μέσα μ' ξαναπήρα τα 'πάνου μ', απ' δε μπουρούσι η πατέρας μ' να τα βγάλ(ει) πέρα χουρίς ιμένα!

(συνεχίζεται)

ΕΙΡΗΝΗ

Η ειρήνη απειλείται από σύννεφο βαρύ. Πόλεμος είναι το όνομα του Θάνατος και καταστροφή τα ανελέητα παιδιά του.

Σκέπασαν γη και ουρανό αεροπλάνα, πλοία, βόμβες και πυρομαχικά - τα απαραίτητα υλικά - τρόπο και θλίψη να σκορπίσουν και την ειρήνη να αφανίσουν.

Μία στιγμή ήθελε η φωτιά να ανάψει κι ότι μπροστά της βρήκε ζωντανό ή αψυχο να κάψει.

Η ειρήνη τώρα σέρνεται στο χώμα λαβωμένη. Τα δεκανίκια της να βρει ψάχνει και επιμένει.

Απ' του πολέμου τη φωτιά βαριά είναι πληγωμένη. Σηκώνεται δειλά - δειλά και προχωρά.

Η ελπίδα την προσμένει.

Τέτη Βλαχογιάννη - Κάρνα

Κτύπησε ξανά η καμπάνα

του Αστέρη Κατέρη

Τα Κανάλια θεωρούνται η Μητρόπολη των απανταχού Καναλιωτών όπου της γης κι αν βρίσκονται. Είτε ζούν στην Αθήνα, Θεσ/νίκη, Βόλο, Καρδίτσα και σε άλλες πόλεις, είτε ζούν στο εξωτερικό, όπως Αμε-ρική, Καναδά, Αυστραλία κ.α.

Όλοι το έχουν καμάρι να λένε ότι κατάγο-νται απο τα Κανάλια Καρδίτσας.

Αλλά και το χωριό, αν μπορούσαμε να το προσωποποιήσουμι, καμαρώνει που έχει βγάλει τόσα τέκνα, τόσες γενεές Καναλιω-τών και χαίρεται όταν τους υποδέχεται το

Πάσχα και το καλοκαίρι και γλεντάει μαζί τους κάθε χρόνο στο πανηγύρι του 15αύγου-στου.

Όμως λυπάται ειλικρινά όταν ακούει την καμπάνα να κτυπάει πένθιμα και να αναγγέ-λει το θάνατο ενός δικού του ανθρώπου, όπου και να ζει. Γιατί δεν κτυπάει η καμπάνα μόνο για τους ντόπιους, αλλά και για εκεί-νους που φεύγουν στην ξενιτιά. «Όταν θα έρθει η ώρα μου, λέει ο ξενιτεμένος, θέλω να κτυπάει η καμπάνα στην γενέτειρα μου». Και αυτό γίνεται.

Πάλι κτύπησε η καμπάνα, μονολογούν οι λιγοστοί κάτοικοι όταν την ακούνε. Μα φέτος το καλοκαίρι κτύπησε πολλές φορές. Έτυχε, τι να πω. Αν μπορούσα να ερμηνεύσω, να νοιώσω τα αισθήματα του, θα έλεγα, ότι λυπάται πολύ όταν φεύγουν τα παιδιά του απο τη ζωή.

Μα ο πόνος του είναι αβάσταχτος όταν κτυπάει η καμπάνα γιατί κάποιος νέος φεύ-γει απο κοντά μας. Τα τελευταία 3 χρόνια, σύμφωνα με τα στοιχεία που συγκέντρωσε για τους απανταχού Καναλιώτες ο κ. Λουκάς Μπρακατσούλας, Πρόεδρος του Μορφωτι-κού - Εξωραιστικού Συλλόγου του χωριού, η καμπάνα κτύπησε περισσότερες απο δέκα φορές για ισάριθμους νέους κάτω των 50 χρόνων που εγκατέλειψαν πρόωρα τούτη τη ζωή και συχνά αναρωτιέται κανείς θεέ μου γιατί φεύγουν τόσο πρόωρα;

Ευρωπαϊκή “Φιλοξενία”

του Κώστα Α. Γιωτόπουλου

Απο μικρός είχα το χόμπυ για ταξίδια, κάτι που δεν μου έλειψε μέχρι τώρα που το κουβάρι της ζωής αρχίζει να κοντένει.

Όλα ήταν έτοιμα τον Ιούλιο του 1989 για ένα οικογενειακό ταξίδι με το αυτοκίνητο μας στην Ευρώπη. Οι χώρες προορισμού πολλές: Γιουγκοσλαβία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Αυστρία, Γερμανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Γαλλία, Ελβετία, Ιταλία. Είναι αλήθεια ότι οι περισσότερες απ’ αυτές απο προηγούμενα ταξίδια μας ήταν γνωστές, αλλά το ενδιαφέρον μας επικεντρωνόταν περισσότερο στις τότε κομμουνιστικές χώρες, την Ουγγαρία και την Τσεχοσλοβακία. Το κάπως δύσκολο και συγχρόνως κωμικό ήταν ότι έπρεπε να κάνουμε συνάλλαγμα για 11 διαφορετικές χώρες και να προσαρμοζόμαστε κάθε τόσο στην αγοραστική αξία του χρήματος στην αντίστοιχη χώρα.

Παρά τις κάποιες δυσκολίες και την οικονομική αιμορραγία το ταξίδι αυτό μας αντάμειψε ικανοποιητικά, γιατί τα αξιοθέατα ήταν πολλά και οι εμπειρίες ατελείωτες. Φυσικές ομορφίες και δημιουργήματα του πολιτισμού, παλιά και νέα, κράτησαν αμείωτο το ενδιαφέρον μας. Η επαφή με ανθρώπους διαφορετικών εθνοτήτων και κρατών, με διαφορετική γλώσσα και κουλτούρα, με διαφορετική οικονομική κατάσταση, με διαφορετικό κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς, με διαφορετικό τρόπο ζωής μας προκαλούσε και απορία και θαυμασμό. Μεγάλο υπήρξε το κέρδος μας που γνωρίσαμε τον κομμουνιστικό κόσμο λίγο πριν απο την πτώση του.

Η Βουδαπέστη και η Πράγα ήταν και είναι πανέμορφες πόλεις που διατηρούν όλη την αϊγλή και το μεγαλείο του παρελθόντος αλλά και την φυσιογνωμία των μητροπόλεων της Ευρώπης. Ευτυχώς που το κομμουνιστικό καθεστώς με θρησκευτική ευλάβεια διατήρησε αναλλοίωτη την προσωπικότητα αυτών των πόλεων.

Είχαμε την τύχη στην Πράγα να διανυκτερεύσουμε για δύο μέρες σ’ ένα παραδοσιακό ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης που συνδυάζει και άνεση και ομορφιά. Με το ντόπιο χρήμα ήταν ακριβό, αλλά με την μαύρη αγορά του χρήματος, που ήταν τότε η πιο εύκολη υπόθεση, ήταν και για μας προσιτό.

Ο υπάλληλος στη ρεσεψιόν, ένας καλοβαλμένος κύριος, μιλούσε άριστα γερμανικά και προσφέρθηκε με προθυμία να μας παράσχει κάθε δυνατή εξυπηρέτηση. Παρόλο που το ξενοδοχείο διέθετε τεράστιο και πολυτελές εστιατόριο, μας συνέστησε να φάμε το βράδυ κάπου αλλού φθηνότερα και καλύτερα, εννοούσε σε κάποια ιδιωτικά ταβέρνα που λειτουργούσε παράνομα σε μια απομονωμένη περιοχή κάπως μακριά απο τα μάτια της αστυνομίας. Μάλιστα τόνισε να πούμε στον Ταβερνιάρη ότι ερχόμασταν απο κεινον, γιατί όπως φάνηκε “έτρωγε” και εκείνος και η αστυνομία.

Μας έδωσε σαφείς και συγκεκριμένες οδηγίες για να φτάσουμε σε κείνη την ταβέρνα.

Καθώς περάσαμε ένα σκοτεινό δρόμο συναντήσαμε μια πολυκατοικία χωρίς τίποτε ιδιαίτερο. Μπήκαμε απο την κύρια είσοδο της αυλής και κατευθυνθήκαμε στο πίσω μέρος της πολυκατοικίας, όπου μια πόρτα, σαν αυτή της υπηρεσίας, μας οδήγησε σ’ ένα υπόγειο χώρο. Εκείνη τη στιγμή κανείς δεν μπαίνόβγαίνει και είναι αλήθεια ότι ένας αδιόρατος φόβος έσφιγγε την καρδιά όλων μας που προκαλούσε και η σκοτεινιά και η σκέψη ότι βρισκόμασταν μόνοι σε μια ξένη χώρα και μάλιστα κομμουνιστική! Δειλά - δειλά ανοίξαμε την πόρτα κι αντικρίσαμε μια μεγάλη αίθουσα κατάμεστη απο ανθρώπους όλων των ηλικιών.

Η μυρωδιά ψητού κρέατος έσπαζε τα ρουθούνια μας, ενώ μια απαλή μουσική ξεχώριζε ανάμεσα σε πάμπολλες ακαταλαβίστικες συζητήσεις των θαμώνων.

Ο ταβερνιάρης μας δέχτηκε με ευγένεια, μας τακτοποίησε σε τραπέζι και πήρε την παραγγελία μας με κάποια βέβαια δυσκολία λόγω γλώσσας. Τη θέση του φόβου πήρε τώρα η όρεξη για φαγητό και μάλιστα εκλεκτό, εντελώς ασύγκριτο με τα νερόβραστα φαγητά των εστιατορίων που γευόμασταν τις προηγούμενες ημέρες. Δίπλα μας μια τετραμελής οικογένεια απολάμβανε κι αυτή τις νοστιμιές της παράξενης αυτής ταβέρνας. Μεταξύ τους μιλούσαν άλλοτε γαλλικά, άλλοτε γερμανικά και εμφανισιακά έδειχναν ότι επρόκειτο για δυτικοευρωπαίους.

Στο ξενοδοχείο γυρίσαμε κάπως αργά. Τα παιδιά έπεσαν αμέσως στο κρεβάτι. Εγώ, παρόλο που δεν είμαι θεριακλής καπνιστής, βγήκα έξω απο την πόρτα του δωματίου μας στο διάδρομο για ένα τσιγάρο. Το ίδιο έκανε και ο ένοικος του διπλανού δωματίου. Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να πιάσουμε συζήτηση. Αφού ανταλλάξαμε τυπικές ερωτήσεις, ο κύριος αυτός έδειξε σαν να μας ήξερε. Η απορία μου λύθηκε όταν μου είπε ότι ήταν η οικογένεια που καθόταν στο διπλανό τραπέζι στην ταβέρνα, συγκράτησε μάλιστα και τα ονόματα των παιδιών μας. Ενώ η σύντομη συζήτηση μας περιφερόταν γύρω απο τη συνέχεια της ταξιδιωτικής μας πορείας, εντελώς ξαφνικά δέχτηκε την ερώτηση: “θέλετε να σας φιλοξενήσω για λίγες ημέρες στο σπίτι μου στην Ελβετία;” Η αλήθεια είναι ότι ήμουν εντελώς ανέτοιμος ν’ απαντήσω, αλλά επειδή και δεν πίστευα σε κάτι τέτοιο τοποθετώντας την πρόταση του στα πλαίσια της ευγένειας απάντησα καταφατικά, χωρίς να έχω βέβαια ακόμα και την έγκριση των άλλων μελών της οικογένειάς μου. Αφού ανταλλάξαμε διευθύνσεις και τηλέφωνα και μάλιστα αφού του έδωσα και το τηλέφωνο του φίλου μου στη Γερμανία, στο σπίτι του οποίου θα μέναμε ύστερα απο λίγες μέρες, καληνυχτήσαμε ο ένας τον άλλον και αποσυρθήκαμε στα δωμάτια μας.

Την άλλη μέρα το πρωί αναχωρήσαμε για τη Βιέννη, όπου μέيناμε μόνο μια ημέρα, και συνεχίσαμε το δρόμο για τη Γερμανία. Εδώ η παραμονή μας ήταν περισσότερο παρατεταμένη, μια που πριν απο λίγα χρόνια για υπηρεσιακούς λόγους ζήσαμε για πέντε ολόκληρα χρόνια.

Δεν μπορούσα πράγματι να πιστέψω σ’ αφτιά μου, όταν ένα μεσημέρι με ζήτησε στο τηλέφωνο ο “γνωστός” Ελβετός, John - Erich ήταν το όνομα του και με ξαναπρότεινε τη φιλοξενία στο σπίτι του. Αυτή τη φορά ήμουν έτοιμος ν’ απαντήσω και του έδωσα θετική απάντηση. Κανονίστηκε ο τρόπος συνάντησης και κυρίως ο τρόπος γνωριμίας, γιατί δεν είχα και καλά συγκρατήσει τη φυσιογνωμία του, αφού ο χρόνος της προσωπικής επικοινωνίας μας δεν ξεπερνούσε τα πέντε λεπτά της ώρας.

Με αφετηρία τη Γερμανία κάναμε τις επισκέψεις μας στην Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο και Γαλλία, χώρες σε μας τους μεγάλους πολύ γνώριμες απο προηγούμενα ταξίδια μας τον καιρό που ζούσαμε στη Γερμανία, πολύ ενδιαφέρουσες όμως για τα παιδιά μας, αφού οι δικές τους αναμνήσεις απο τα ταξίδια αυτά είχαν ξεθωριάσει στο παιδικό τους μυαλό.

Την καθορισμένη ημέρα και ώρα βρισκόμασταν στο σημείο συνάντησης με τον Ελβετό “άγνωστο - γνωστό” μας. Η αναγνώριση ήταν

εύκολη, ένα μαύρο καπέλο στο κεφάλι κι ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι ήταν αρκετά για την αναγνώριση μας.

Ο John - Erich κατοικούσε σε μια κωμόπολη με τρεις χιλιάδες περίπου κατοίκους κοντά στην πόλη Ντελεμόντ του καντονίου Jura. Το σπίτι του ήταν διώροφο με μεγάλη αυλή και κήπο και με ημιυπόγειο διαμέρισμα - ξενώνα όπου εγκατασταθήκαμε. Απο την πρώτη στιγμή μας έδειξαν οικειότητα και μια παράξενη εμπιστοσύνη, αφού μας έδωσαν και τα κλειδιά του σπιτιού τους προκειμένου να μπαίνοβγαίνουμε σ’ αυτό απο την άλλη ημέρα όποια ώρα θέλαμε, μια που αυτός και η γυναίκα του εργαζόταν και τα παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, πήγαιναν στο Σχολείο.

Μείναμε στο σπίτι τους τέσσερις ημέρες. Η φιλοξενία τους ήταν άριστη. Η γυναίκα του κι αυτός φρόντιζαν να μη μας λείπει τίποτε. Κάθε ημέρα ετοιμάζαν και διαφορετικό φαγητό κυρίως τέτοιο που ν’ ανήκει στα παραδοσιακά φαγητά της Ελβετίας. Μας έβγαζαν βόλτα στην κωμόπολη, μας ξενάγησαν στις γύρω περιοχές, μας γνώρισαν τους χώρους εργασίας τους. Εντυπωσιαστήκαμε κυρίως απο τις φυσικές ομορφιές του τόπου, καταπράσινα βουνα, απόκρημνες πλαγιές, απότομα ποτάμια, άφθονα νερά, λίμνες, πάρκα, πλούσια πανίδα και χλωρίδα. Όλα φροντισμένα και προσεγμένα. Παντού διέκρινες το σεβασμό του ανθρώπου στο φυσικό περιβάλλον. Αλλά και οι πόλεις τους πεντακάθαρες, δρόμοι καλοφτιαγμένοι και καλοσυντηρημένοι, δόμηση πειθαρχημένη και ταιριαστή στο περιβάλλον, σπιτία παραδοσιακά, διατηρημένα με περισσή τέχνη και φροντίδα, αλλά και σύγχρονες πολυκατοικίες με μοντέρνα καταστήματα. Οι άνθρωποι που κυκλοφορούσαν στους δρόμους ήταν καλοντυμένοι και με πρόσωπα οχι κουρασμένα και ταλαιπωρημένα αλλά με εμφανή τα ίχνη της καλοζωίας και της ήρεμης ζωής.

Τις ημέρες της παραμονής μας στο σπίτι του John - Erich δεν μας έλειψε τίποτα. Είχαμε την ευκαιρία να κάνουμε ατελείωτες συζητήσεις για την αρχαία και σύγχρονη Ελλάδα, για την ενωμένη Ευρώπη, για την Ελβετία και για όλο τον κόσμο. Το ενδιαφέρον τους για την Ελλάδα ήταν πολύ μεγάλο. Απο την πρώτη ημέρα κιόλας της φιλοξενίας μας του είπαμε ότι σύντομα θα τους περιμένουμε και εμείς στο σπίτι μας στην Ελλάδα, στον Άγιο Στέφανο Αττικής, για να δούν απο κοντά τη χώρα μας και να γνωρίσουν όσα εκείνος απο τα βιβλία και τις διηγήσεις γνώριζαν μόνο.

Η στιγμή της αναχώρησής μας απο την Ελβετία ήταν εντυπωσιακή. Μας ξεπροβόδισαν έως την πλησιέστερη πόλη και μας αποχαιρέτησαν εγκάρδια σαν να γνωριζόμασταν απο χρόνια.

Επόμενος σταθμός μας η Γαλλία, όπου μέيناμε δύο ημέρες και ακολουθώντας τις νότιες πανέμορφες ακτές της, τη γαλλική Ριβιέρα, διασχίσαμε την Ιταλία και μέσω Πρίντζι με φέρυ - μπότ επιστρέψαμε στην Ελλάδα.

Το Πάσχα της επόμενης χρονιάς του έτους 1990 φιλοξενήσαμε στο σπίτι μας για δέκα ημέρες την οικογένεια του John - Erich. Κάναμε οικογενειακώς ότι μπορούσαμε για να τους προσφέρουμε μια τέλεια φιλοξενία και να τους αποδειξουμε ότι εμείς, οι Έλληνες ξέρουμε να τιμούμε την προγονική αρετή της φιλοξενίας περισσότερο απο κάθε άλλο λαό.

Το φαγητό στο σπίτι μας, να σημειωθεί εδώ ότι η γυναίκα μου διακρίνεται και για τη μαγειρική της ικανότητα, ήταν για τους ξένους μας κάθε ημέρα και μια έκπληξη, τα “κοψίδια στα κάρβουνα ήταν γι’ αυτούς μια πραγματική απόλαυση, ενώ τα φρούτα μας έδιναν ανείπωτη ευχαρίστηση. Το Πάσχα το γιόρτασαν μαζί μας και γνώρισαν απο κοντά τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας. Γνώρισαν όμως και τη ζωή της Ελληνικής υπαίθρου, αφού ο Αγ. Στέφανος συνδυάζει τη ζωή της πόλης και του χωριού. Φροντίσαμε να τους γνωρίσουμε σε πολλούς

φίλους και συγγενείς και να τους καλλιεργήσουμε την αίσθηση ότι στο σπίτι μας έπρεπε να νιώθουν σαν το σπίτι τους.

Τους ξεναγήσαμε όχι μόνο στα αξιοθέατα των Αθηνών, παλιά και νέα, αλλά δεν παραλείψαμε να τους πάμε και σε άλλους αρχαιολογικούς χώρους, όπως Μυκήνες, Κόρινθο, Δελφούς και όπου πιστεύαμε ότι θα ωφεληθούν και θα ευχαριστηθούν περισσότερο. Περιδιαβάσαμε στα δρομάκια της Πλάκας και απολαύσαμε σε ταβέρνες παραδοσιακούς μεζέδες. Η Αθήνα ήταν ατελείωτη σε εκπλήξεις!

Μετά απο δέκα ημέρες ο John - Erich και η οικογένεια του αναχωρούσαν οδικώς για την Ελβετία ενθουσιασμένοι απο την παραμονή τους στην Ελλάδα και την Ελληνική φιλοξενία. Κατά αναχώρησή τους πριν απο τον αποχαιρετιστήριο εναγκαλισμό τα τελευταία τους λόγια ήταν: “τα ερχόμενα Χριστούγεννα θα σας περιμένουμε στην Ελβετία για Σκί στις Άλπεις”.

Οι πρώτες κάρτες που ανταλλάξαμε μετά απο λίγο καιρό με τον John - Erich δεν ήταν απο μέρους του και τόσο εγκάρδιες. Στην τρίτη και τέταρτη κάρτα μας δεν απάντησε καθόλου. Προσπάθησα να επικοινωνήσω τηλεφωνικά, αλλά όταν είπα στο τηλέφωνο το όνομα μου, ο “φίλος” μας ο Ελβετός το έκλεισε, όπως φάνηκε με νόημα. Αυτή ήταν και η τελευταία επικοινωνία μαζί τους.

Ο John - Erich ας είναι καλά εκεί που ζει στην Ελβετία. Πέτυχε προφανώς με την “φιλοξενία” αυτό που ήθελε, να περάσει δηλαδή φθηνές διακοπές στην Ελλάδα, έδειξε όμως και απέδειξε με τη στάση του ότι ο Ξένιος Δίας ήταν ξένος γι’ αυτούς, ενώ αντίθετα παραμένει και θα παραμένει και στο μέλλον, όσο υπάρχουν Έλληνες, ως καθαρός Ελληνικός Θεός, που οι πιστοί του αρχαίοι και σύγχρονοι Έλληνες, θα προσφέρουν τις θυσίες σ’ αυτόν και θα τον τιμούν όπως ταιριάζει και σε κάθε άλλο θεό. Η λέξη “φιλοξενία”, που το νόημα της δεν αποδόθηκε ούτε μπορεί να αποδοθεί ακριβώς με το νόημα της σε καμία άλλη γλώσσα του κόσμου, θα παραμείνει στο Ελληνικό λεξιλόγιο και στην Ελληνική ψυχή αυτούσια με το ίδιο ακριβώς νόημα που της έδωσαν οι πρόγονοι μας.

Απο τον Βασίλη Μπρακατσούλα στον Παναγιώτη Λιάκο

Γεωπόνο, πέθανε και ενταφιάστηκε στο Σούλι του Μαραθώνα

Μας ενέπνευσε τη γοητεία της επιτυχίας. Στην ομάδα των μαθητών του χωριού μας παρούσα η λάμψη και μεστές οι συμβουλές σου.

Άνοιξες οριζόντες κι’ έδειξες και σε μας το δρόμο της επιστημονικής καταξίωσης την ώρα που ακόμα η πατρίδα μας σφάδαζε απο τις πληγές του πολέμου.

Τα ίχνη της πορείας μας έσβησαν στις δαιδαλώδεις διαδρομές μας κι’ έτσι δεν μπορέσαμε να σε κρατήσουμε στα χέρια μας τις ύστατες ώρες σου και να αποθέσουμε ένα απλόχερο χώμα της Καναλιώτικης γης, στο τελευταίο σου σπίτι, στο Σούλι, δίπλα στους μαραθωνομάχους.

Ο Κωνσταντίνος Λαμπ. Γατής και η πολύπτυχη προσφορά του στο χωριό

του Απόστολου Πυργιώτη

Γεννήθηκε στα Κανάλια Καρδίτσας το 1903 από γονείς αγρότες. Ήταν πρωτότοκο μέσα από πέντε επιζώντα αδέρφια, από τα οποία, μια πραγματική αδελφή και τρία μηλαδέλφια (από άλλη μητέρα). Οι γραμματικές του γνώσεις (απόφοιτος του σχολαρχείου) και η εξυπνάδα που τον διέκρινε σε πάρα πολλούς τομείς τον ώθησαν να ασχοληθεί με διάφορες δραστηριότητες τόσο στο χωριό του όσο και έξω από αυτό.

Από την εφηβική ηλικία άρχισε να δραστηριοποιείται. Μετέβηκε στο Βόλο, μεγάλο βιομηχανικό και εμπορικό κέντρο της Θεσσαλίας την εποχή εκείνη, όπου δούλεψε ως ιδιωτικός υπάλληλος στο εμπορικό κατάστημα υφασμάτων του Κουτσίνια. Σαν ανήσυχο και επιχειρηματικό πνεύμα που ήταν, επέστρεψε στο χωριό του την εποχή που αυτό βρισκόταν σε μεγάλη οικονομική ευμάρεια γιατί η καλλιέργεια του καπνού είχε τύχει σε μια εξαιρετικά ευνοϊκή συγκυρία, και ανοίγει ο ίδιος εμπορικό κατάστημα υφασμάτων. Τότε ασχολήθηκε και με τα κοινά ζητήματα του χωριού. Εκλέχθηκε κοινοτικός σύμβουλος και από τη θέση αυτή παρουσίασε τις ιδέες του για τον εκσυγχρονισμό του χωριού σε πολλούς τομείς. Στον πολιτιστικό, με οργάνωση θεατρικών παραστάσεων, οι οποίες παιζόνταν ακόμη και στην Καρδίτσα, χορωδιών, εκδρομών. Ιδιαίτερα πρέπει να μνημονευθεί η συμβολή του στην καθιέρωση να καλείται την ημέρα της πανηγύρεως του 15αυγούστου η Φιλαρμονική Καρδίτσας, κάτι που συντέλεσε αργότερα, στις αρχές του '50, στην επικράτηση αυτής της μορφής διασκέδασης, με μια ορχήστρα - προσφορά χωριανών και της Κοινότητας.

Στον κοινωνικό τομέα δραστηριοποιήθηκε με την οργάνωση συλλόγων, όπως της Φιλοδοσικής Ένωσης καθώς και του Συνεταιρισμού Εφοδίων και Τροφίμων. Στον εξωραϊστικό τομέα, με έργα μεγάλης προβολής, όπως η πλατεία με τις διακοσμημένες βρύσες και τα φουντωτά πλατάνια, δενδροφυτεύσεις, δρόμοι με γκαλντερίμια εντός και εκτός του χωριού. Περαιτέρω φρόντιζε για την προβολή του χωριού ώστε να γίνει γνωστό πιο πέρα από τα στενά

όρια της περιφέρειας Καρδίτσας, στα Τρίκαλα, την Λάρισα, τον Βόλο, και ιδιαίτερα την Αθήνα. Σε κάθε επικοινωνία του με υψηλά πρόσωπα μιλούσε για το χωριό, «το ωραίο χωριό», και τους προσκαλούσε για να το δουν με σκοπό την προβολή του.

Τις «μεγάλες πόρτες» δε δίσταζε να τις επισκεφθεί για να πάρει κάτι για το χωριό. Τραβούσε πάντα μπροστά! Ο ίδιος είχε αφάνταστη ενεργητικότητα και δημιουργικότητα και στον τεχνολογικό τομέα. Στο σπίτι του εγκατέστησε ωρολογιοποιείο και φανοποιείο για την κατασκευή αεικίνητου μηχανισμού! Από το '36 είχε λεωφορείο 14 θέσεων με άδεια δημόσιας χρήσης, το μοναδικό στο νομό πλέον ελαχιστων ταξί. Το λεωφορείο εκτελούσε αποκλειστικά τη διαδρομή Κανάλια - Καρδίτσα, όταν σ' όλο τον άλλο νομό οι μετακινήσεις γίνονταν με ζωήλατα κάρρα στον κάμπο και ζώα στα ορεινά. Το κυκλοφορούσε με οδηγούς, καθώς ο ίδιος δεν το αποφάσιζε παρότι διέθετε δίπλωμα. Οι οδηγοί ήταν: ο Αντώνης από τα Τρίκαλα, ο Καραλάς Λάμπρος από την Καρδίτσα (παππούς του σημερινού δημοφιλή καλλιτέχνη), ο Χρήστος από τον Κέδρο και ο Μπαρμπαγιάννης από την Καρδίτσα. Όλοι τους διανυκτέρευαν συχνά στο χωριό, φιλοξενούμενοι από τους οικείους του, στους οποίους με την πρώτη ευκαιρία ανταπέδιδαν τη φιλοξενία αυτή.

Με την έναρξη του πολέμου το '40, το λεωφορείο επιστρατεύθηκε και του επιστράφηκε μετά τη συνθηκολόγηση του '41 σε άθλια κατάσταση. Τότε το μετέτρεψε από βενζινοκίνητο σε γκαζοζέιν (κινούνταν με αέριο που δημιουργούσαν ξυλοκάρβουνα, τα οποία καίγονταν σε ειδικό φούρνο προσαρμοσμένο πάνω στο λεωφορείο). Ως γκαζοζέιν δούλεψε με αποκλειστικό πλέον οδηγό τον ανηψιό του Χρυσάκο (γνωστός ως Χρήστος στον Παλαμά), 17 ετών το '42, στις γραμμές Κανάλια - Καρδίτσα, Παλαμά - Καρδίτσα και Καρδίτσα - Αθήνα. Επειδή η ταχύτητα του ήταν μικρή και υποχρεώνονταν κάθε τόσο να το σταμάτα για να βάζει κάρβουνα στο φούρνο, του έδωσαν και το όνομα η «σακαράκα του Γατή!» Η

«σακαράκα» παρέμεινε μέχρι το '45 ως το μοναδικό λεωφορείο στο νομό. Το '47 το μετέτρεψε πάλι σε βενζινοκίνητο και το διατήρησε στην κυκλοφορία μέχρι το '49, οπότε το αντικατέστησε με μεγαλύτερο σε ριθμό θέσεων ενώ απέκτησε μετέπειτα και δεύτερο. Ως νέος, μόνιμη κατοικία δεν είχε. Τα άσχημα χρόνια της κατοχής και της μετέπειτα ρευστής κατάστασης της χώρας τον ανάγκασαν τότε να διαμένει στον Παλαμά, τότε στην Καρδίτσα και τελευταία στην Αθήνα, δηλαδή σε κάποιον από τους προορισμούς του λεωφορείου του. Όπου όμως και αν διέμενε, υπήρξε πάντοτε ένας μεγάλος και δυνατός κρίκος διασύνδεσης του χωριού με τα ξενιτεμένα παιδιά που σπούδαζαν ή αναζητούσαν την τύχη τους. Είχε μεγάλες γνωριμίες και σχέσεις με πρόσωπα των γραμμάτων και της εξουσίας, καθηγητές, δικηγόρους, ιατρούς, πολιτικούς, στρατιωτικούς, που ήταν και οι ίδιοι Καναλιώτες, αλλά και Φαναριώτες, Καρδιτσιώτες και από του άλλους προορισμούς του, Παλαμιώτες και φυσικά Αθηναίοι. Ήταν παντού γνωστός και κατά συνέπεια δυνατός μέσω των γνωριμιών του να προσφέρει στο χωριό και στους πατριώτες του.

Σε ηλικία 45 ετών αποφάσισε να γίνει οικογενειάρχης. Παντρεύτηκε στην Αθήνα την Γιαννίτσα Κανελοπούλου, Πελοποννήσια, με την οποία έκαναν δυο παιδιά, τον Λάμπρο, σήμερα Πολιτικό Μηχανικό, και την Αθανασία, Οδοντίατρο, από τα οποία ευτύχησε να χαρεί και τρία εγγόνια. Απεβίωσε σε ηλικία 88 ετών αφήνοντας πίσω πάρα πολλές αναμνήσεις στους συμπατριώτες του, που τον παραδειγματίζονται και τον ευγνωμονούν.

Ο «Κώτσιος» Γατής ήταν το δέντρο της προσφοράς, αφιλοκερδώς, που επί πάνω από μισό αιώνα μαζί με τα δύο παρακλάδια του (ανίψια), Χρυσάκο και Μέγα, κρατούσαν σε καθημερινή σχεδόν επικοινωνία το χωριό με τα ξενιτεμένα στα αστικά κέντρα και κυρίως στην Αθήνα παιδιά του. Αλήθεια, μπορεί να υπάρχει Καναλιώτης ξενιτεμένος πάνω από 30 ετών και να μην τους θυμάται;

«Αναμνήσεις μιας ζωής»

του Αρχοντή Μαυράκη

Κάθε φορά που επισκεπτόμαστε το χωριό, αντικρίζουμε κλειστά και εγκαταλειμμένα σπίτια, όπου μας κυριεύει το συναίσθημα της μελαγχολίας. Βλέπεις αγριόχορτα στις αυλές των σπιτιών, διακρίνεις τα ξηλωμένα παραθυρόφυλλα, τους τοίχους και τις στέγες των σπιτιών ετοιμόρροπα. Το θέαμα, το οποίο αντιγκρίζει κανείς πηγαίνοντας στο χωριό, είναι «ερείπια». Η συναισθηματική φόρτιση, είναι βέβαια μεγαλύτερη όταν σε αυτά τα σπίτια έχει ζήσει κανείς και έχει περάσει αλησμόνητες στιγμές.

Στις μέρες μας, πολλά σπίτια στην ελληνική ύπαιθρο, μένουν «έρημα» ή ανοίγουν μία & δύο φορές όλο το χρόνο. Στέκουν βουβά και μαρμαζωμένα έτοιμα να καταρρεύσουν, διότι και τα σπίτια πονούν. Είναι με άλλα λόγια, σα να έχεις μπροστά σου ένα γερασμένο πρόσωπο, το

οποίο χτυπημένο από τα σημάδια του χρόνου, θα «πέσει» κάτω για πάντα. Ωστόσο, βουβά και λυπημένα παραμένουν όρθια και περιμένουν το νοικοκύρη να ανοίξει την πόρτα. Κανένας όμως δεν μπαίνει! Ούτε καν πλησιάζει! Μόνο νυχτερίδες, οι αράχνες και οι κουκουβάγιες, μπαίνουν ανενόχλητα.

Θλιβερή πράγματι η εικόνα του εγκαταλειμμένου ετοιμόρροπου σπιτιού. Θυμόμαστε, το δικό μας σπίτι (πατρικό) που έμπαζε βροχή και αγέρα από χίλιες μεριές. Τότε, τις κρύες νύχτες του χειμώνα, όπου μαζευόμασταν όλοι γύρω από το τζάκι προσπαθώντας να ζεστανούμε τα κρύα χέρια μας, ακούγοντας τις σταλαγματιές της βροχής, οι οποίες έπεφταν μέσα στο κιούπι, για το οποίο είχε μεριμνήσει η μάνα μας.

Αναμνήσεις μιας ζωής!

Καναλιώτες επισκέφθηκαν και προσκύνησαν στο Άγιο Όρος και ειδικά το κελί του Αγίου Ανδρέα.

Συμπρωσιάστηκαν από την υποδοχή και φιλοξενία του συγχωριανού μας Γέροντα (φωτογραφία). Κατηλώθηκαν από την ευφράδεια και τις γνώσεις του Πατέρα Χριστόφορου και απόλαυσαν την ομορφιά της φύσης.

Επιτυχιόντες στα ΑΕΙ - ΤΕΙ

Ύστερα από την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων εισάγονται στις σχολές των ΑΕΙ και ΤΕΙ οι παρακάτω απόφοιτοι, παιδιά Καναλιωτών, των μελών και μη των Συλλόγων μας.

- Βάλλα Βασιλική του Παντελή. (Εκπ/κων Πολιτικών Έργων Υποδομής ΑΣΠΑΙΤΕ Αθήνας)
- Βάμπουλας Δημοσθένης του Φωτίου και της Χριστοδούλου Ευανθίας του Δημοσθένη. (Αστυφυλάκων)
- Κοτλίτσας Απόστολος του Φωτίου και της Μιχάλη Βαΐας του Απόστολου (Αστυφυλάκων)
- Λάσδα Σοφία του Αντωνίου. (Γεωπονία Θεσσαλονίκης)
- Λέτσικας Απόστολος του Δημητρίου. (Εφαρμοσμένη Πληροφορική στη Σχολή Διοίκησης και Οικονομίας ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας - Γρεβενά)
- Μιχάλης Θωμάς του Ευαγγέλου. (Οικονομικών Επιστημών Θεσσαλονίκης)
- Μπαρμπάτσας Λάμπρος του Γεωργίου. (Ηλεκτρολογία ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας - Κοζάνη)
- Πολύζος Αντώνιος του Κων/νου και της Χαντζιάρα Σταματίας του Λαοκράτη. (Αστυφυλάκων)
- Σδρόλιας Αλέξανδρος του Βασιλείου. (Νοσηλευτικής ΤΕΙ Αθήνας)
- Φωτόπουλος Κων/νος του Στεφάνου και της Δέσποινας Γκίκα. (Λογιστικής ΤΕΙ Λάρισας)
- Χαλάτζη Ζωή του Αστέρη. (Βιβλιοθηκονομίας & Συστημάτων Πληροφορικής ΤΕΙ Αθήνας)
- Κωσταντού Θεοδώρα κόρη της Ελένης Μιχάλη. (Γυμναστική Ακαδημία Τρικάλων)
- Στασινού Ελένη Άννα. (Φιλολογία Αθήνας)
- Ντρέγκα Ρωμυαλέα του Νικολάου. (Νομική Αθήνας)
- Μαλακασιώτη Ροζαλία, κόρη της Ζωής Δήμου - Μαλακασιώτη και εγγονή της Ροζαλίας Αποστ. Τσαρούχα - Δήμου. (Νομική Θράκης Κομοτηνή)
- Ντρέγκα Ρωμυαλέα του Νικολάου. (Νομική Αθήνας)
- Τσιρώνης Χρήστος του Γεωργίου. (Τεχνολογίας - Αλιείας & Υδατοκαλλιέργειας)

Τα Δ/κά Συμβούλια εκφράζουν τα θερμότατα συγχαρητήρια στους ίδιους και στους οικείους τους και τους εύχονται καλή πρόοδο στις σπουδές τους και πάντα άξιο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΒΟΛΟΥ

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

- Ο κ. Νικόλαος Αναστασίου του Γεωργίου, που διαθέτει ολοκληρωμένο σύστημα Ford στη Λάρισα, με υποκατάστημα και στο Βόλο, πρόσφερε στο Σύλλογο μας το ποσό των εκατόν πενήντα ευρώ ως ενίσχυση στο έργο του.
 - Η κυρία Γλυκερία Μανιώτη - Χριστοδούλου πρόσφερε ως ενίσχυση στο Σύλλογο μας το ποσό των τριάντα ευρώ στη μνήμη του Συζύγου της Σεραφείμ.
 - Η κυρία Μαρία Μπαλιώτα - Παπαθεοδοσίου πρόσφερε στο Σύλλογο μας ως ενίσχυση το ποσό των πενήντα ευρώ στη μνήμη του θείου της Βαΐου Νικολάου Θέου.
- Το Δ/κο Συμβούλιο εκφράζει θερμότατες τις ευχαριστίες του στους παραπάνω συγχωριανούς μας και τους ευχόμαστε ότι τι καλύτερο επιθυμούν για τους ίδιους και τους δικούς τους. Εμείς θα κάνουμε την καλύτερη χρήση των προσφορών τους, ώστε να πιάσουν τόπο.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- Στις 12 Ιουλίου 2003 στο Μοναστήρι του Αγίου Αθανασίου Λαύκου Πηλίου έγινε η βάπτιση του παιδιού του Στέλιου Πάρη Σδρόλια και της Εριφύλης Τσιριβή και του δόθηκε το όνομα Πάρης
 - Στις 20 Ιουλίου 2003 στο ναό των Αγίων Αναργύρων Βόλου βαπτίστηκε η δευτερότοκη κόρη της Αντιγόνης Θωμά Σδρόλια του Βαΐου και του Βασίλη Τίρχα και της δόθηκαν τα ονόματα Αθανασία - Μαγδαληνή
- Το Δ/κο Συμβούλιο εκφράζει θερμότατα τα συγχαρητήρια στους γονείς και τους οικείους τους και τους εύχονται να τους ζήσουν και να τα χαρούν όπως επιθυμούν.

ΓΑΜΟΙ

- Στις 19 Ιουλίου τέλεσαν το γάμο τους στην Εκκλησία του Αγίου Κων/νου ο Γεώργιος Κύργιος και η Βιργινία Κέλλα, κόρη της Αγγελικής Γηράση του Στεργίου, όπου παραβρέθηκαν αρκετοί συγχωριανοί μας. Το Δ/κο Συμβούλιο εύχεται στους νεόνυμφους να ζήσουν ευτυχισμένοι με πολλούς και καλούς απογόνους.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε σε ηλικία 73 ετών η Αρετή Τσαρούχα Κορδαλή, κόρη του αείμνηστου Παπακώστα, ύστερα απο χειρουργική επέμβαση στην καρδιά και μετεγχειρητική επιπλοκή. Η κηδεία της έγινε στο Βόλο, στην οποία παρέστησαν αρκετοί συγχωριανοί μας. Τ Δ/κο Συμβούλιο εκφράζει τα ειλικρινή του συλλυπητήρια στους οικείους της.

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 2.000 ΕΥΡΩ

- Με ενέργειες του Βουλευτή Καρδίτσας και Γενικού Γραμματέα της Κοινοβουλευτικής ομάδας της Νέας Δημοκρατίας κύριου Δημήτρη Σιούφα ο Σύλλογος μας επιχορηγήθηκε με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων απο το ειδικό Κρατικό Λαχείο με το ποσό των δύο χιλιάδων ευρώ για τις λειτουργικές ανάγκες του, την προμήθεια εξοπλιστικών μέσων και την οργάνωση εκδηλώσεων. Το Δ/κο Συμβούλιο του Συλλόγου μας, εκφράζοντας και τα συναισθήματα όλων των μελών του, ευχαριστεί θερμότατα τον κοντοχωριανό μας βουλευτή κ. Δημήτρη Σιούφα για την επιχορήγηση αυτή.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΝΑΛΙΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

- Αγαπητέ κ. Ρόβλια αισθανόμαστε την ανάγκη να σας απευθύνουμε τις πιο θερμές ευχαριστίες μας, για τις ενέργειες στις οποίες προβήκατε για να ενισχυθεί οικονομικά ο Ι.Ν. Προφήτη Ηλία Καναλιών Καρδίτσας απο το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Με σεβασμό και εκτίμηση για το εκλ/κό Συμβούλιο ο εφημέριος του Ι.Ν., Βούζας Θωμάς

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

- Το Δ.Σ. του Μορφωτικού & Εξωραϊστικού Συλλόγου Καναλιών εκφράζει τις πιο θερμές ευχαριστίες για τις προσφορές τους στο Μ.Ε.Σ.Κ., στους:

 1. Σιάφη Λάμπρο 20
 2. Αναστασίου Νίκο του Γεωργίου 150

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

- Αντί στεφάνου στη μνήμη του Αθανασίου Σιάφη, πρώην προέδρου του Μορφωτικού και Εξωραϊστικού Συλλόγου Καναλιών, ο Μ.Ε.Σ.Κ. προσφέρει στον Ι.Ν. Προφήτη Ηλία Καναλιών 50 Ευρώ.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- 02/07/2003 Σιάφης Αθανάσιος του Γεργίου
- 04/07/2003 Καρακώστας Βύρων του Κων/νου
- 01/08/2003 Χαντζιάρης Πελοπίδας του Οδυσσέα
- 17/08/2003 Κατέρη Ιουστίνη του Θεοδώρου (Χήρα Κατέρη Περικλή)
- 02/09/2003 Χάϊδος Χαρίλαος του Δημητρίου
- 03/09/2003 Κατέρη Αθηνά του Θεμιστοκλή (Χήρα Κατέρη Σπυριδωνα)

ΓΑΜΟΙ

- 05/07/2003 Βούζα Ευδοξία του Θωμά, μετά Δρόσου Δημητρίου του Θωμά.
- 06/09/2003 Παπακώστα Όλγα του Κων/νου, μετά του Κολοβού Αθανασίου του Κων/νου.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΚΑΝΑΛΙΩΤΩΝ ΒΟΛΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

- Σδρόλιας Γεώργιος του Λάμπρου 15
- Σδρόλιας Λάμπρος του Γεωργίου 15
- Σδρόλιας Απόστολος του Γεωργίου 15
- Σδρόλιας Κων/νος του Παναγιώτη 25
- Ντρέγκας Δημήτριος 20
- Γιαννακού Χαρίκλεια του Αποστόλου 10
- Κωτούλα - Αδάμου Αγορίτσα 10
- Κωτούλα - Παπαδοπούλου Βαΐτσα 10
- Σιάφης Λάμπρος 30
- Βάλλας Παντελής 20
- Λιάκος Χρήστος 20
- Γιαννακού Χαρίκλεια 10
- Λάμπρος Μανώλης του Κων/νου 15
- Αναστασίου Γεώργιος του Γεωργίου 150
- Πυργιώτης Σόλωνας - Θεμιστοκλής 20
- Χριστοδούλου Γεώργιος 15
- Κωτούλας Απόστολος του Βασιλείου 20
- Κωτούλας Ηλίας 20
- Λιάσκας Βασίλειος 20
- Ντέμος Νικόλαος 30
- Δήμου Νεοπτόλεμος 100
- Χριστοδούλου Αλέξανδρος 50
- Κατέρης Κων/νος Λάμπρου 10

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΖΕΥΓΟΣ ΚΑΝΑΛΙΩΤΩΝ ΤΙΜΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

- Την ημέρα Πέμπτη 19 Σεπτεμβρίου του 2002 και ώρα 9:30 μ.μ. στο Γήπεδο της Μ.Ε.Ν.Τ. Θεσσαλονίκης, μέσα σε πανηγυρική ατμόσφαιρα και πλήθους Θεσσαλονικαίων, ύστερα απο την απόφαση 30/2002 του Δημο-

τικού Συμβουλίου του Δ' Δημοτικού Διαμερίσματος, ο Δήμος Θεσσαλονίκης "ΤΙΜΗΣΕ" το ζεύγος Ελευθερία και Θεοδόσιο Μοσιαλου, απονέμοντας τιμητική πλακέτα δια την Κοινωνική, Πολυετή, Ανιδιοτελή και Σημαντική προσφορά τους στον Προσκοπισμό και στην Νεολαία της κοινωνίας του Δ' Διαμερίσματος Θεσσαλονίκης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 1.200 ΕΥΡΩ

- Ο Σύλλογος της Αθήνας για μια ακόμη φορά, ενισχύθηκε οικονομικά χάρη στην προσπάθεια του πρώην Γ.Γ. του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών κ. Ντίνου Ρόβλια. Αισθανόμαστε την ανάγκη να απευθύνουμε και δια του τύπου τις πιο θερμές ευχαριστίες μας τόσο στον ίδιο, όσο και στο Δ.Σ. του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου για την εξασφάλιση της επιχορήγησης.

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 400 ΕΥΡΩ

- Στη μνήμη του Αθανασίου Σιάφη και Καρακώστα Βύρωνα που τόσο γρήγορα έφυγαν απο κοντά μας, ο Κλεομένης Σιάφης του Γεωργίου ενίσχυσε το Σύλλογο μας με 400 Ευρώ.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- Στις 27/07/2003 βαπτίστηκε στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής στα Λεύκτρα Βοιωτίας, ο γιός του Χρήστου Τσαχνόπουλου και της Μαρίας Πατσιούρα - Λάσδα. Του δόθηκε το

όνομα Αθανάσιος

- Στις 28/09/2003 βαπτίστηκε στο παρεκκλήσι της Αγίας Παρασκευής Παλαιοκάστρου Θεσ/νίκης η κόρη του Αναστασίου και της Σοφίας Υφαντή. Της δόθηκε το όνομα Δήμητρα.
 - Στις 21/09/2003 βαπτίστηκαν στον Ι.Ν. Κοίμησις της Θεοτόκου στα Κανάλια τα δύο παιδιά του Παπανικολάου Φώτη και της Μαρίας Μακροπούλου. Τους δόθηκαν τα ονόματα Αποστόλης και Χρήστος.
- Το Δ.Σ. εύχεται και στις δύο οικογένειες να τους είναι πολύχρονα και να τα δούν όπως επιθυμούν.

ΓΑΜΟΙ

- Στις 27 Σεπτεμβρίου 2003 τελέστηκαν με μεγαλοπρεπή τρόπο οι γάμοι του Αναστασίου Μινίτσιου (γιός του Απόστολου Μινίτσιου και της Πολυξένης Σδρόλια) με την εκλεκτή της καρδιάς του Βίκυ Ντιβέρη στον Ιερό Νεό Αγίου Ανδρέα στην πλατεία Λαμπρινής. Ακολούθησε παραδοσιακό γλέντι με εκλεκτούς παραδοσιακούς καλλιτέχνες που ήρθαν απο την Καρδίτσα ειδικά για να ευχηθούν και να γιορτάσουν στη χαρά του νεόνυμφου ζευγαριού. Το Δ.Σ. τους εύχεται ολόψυχα να ζήσουν ευτυχισμένοι και καλούς απογόνους.

Σύντομη ομιλία στα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφίας

Εάν ήθελα να συγχαρώ το Δ/κό Συμβούλιο του Συλλόγου της Αθήνας για την ωραία ιδέα που είχε να καλέσουμε Καναλιώτες και μη να φωτογραφίσουν το χωριό μας και να γίνει αυτή η ωραία έκθεση, που σε λίγο θα έχετε την ευκαιρία να δείτε.

Η αγάπη μας, που στους περισσότερους απο εμάς φτάνει στα όρια της λατρείας προς το χωριό μας, ήταν η γενεσιουργός αιτία αυτής της έμπνευσης. Με χαρά και ενθουσιασμό δεχτήκαμε και οι άλλοι Σύλλογοι αυτήν την ιδέα και απευθυνθήκαμε στα μέλη μας, για να συμμετάσχουν σ' αυτήν.

Δεν είχαμε την ανταπόκριση που αναμέναμε. Είναι όμως ικανοποιητικός ο αριθμός των φωτογραφιών που συγκεντρώθηκαν και πολύ αξιόλογη και η ποιότητα και το αποτέλεσμα αυτού του διαγωνισμού, όπως θα το διαπιστώσετε και οι ίδιοι.

Όμως η έκθεση αυτή πέρα από το αισθητικό αποτέλεσμα έχει και ευρύτερη σημασία, επιστημονική και κοινωνική.

Έχουν αποτυπωθεί από τους συμμετέχοντες στο διαγωνισμό φωτογραφίας συγχωριανούς μας και φίλους και συγχούς επισκέπτες του χωριού μας όψεις και απόψεις από τα παραδοσιακά στοιχεία των σπιτιών του χωριού μας, που θα μείνουν για πάντα και θα στοιχειοθετούν την πολιτιστική μας κληρονομιά. Θα χρησιμεύσουν στη Λαογραφία, την Κοινωνιολογία, την Αρχιτεκτονική, στην Ιστορία του πολιτισμού. Έχουν αποτυπωθεί ακόμη στοιχεία από την πολεοδομία και το οικιστικό και φυσικό περιβάλλον του χωριού μας, δωμένα όχι μόνο μέσα από το φακό της φωτογραφικής μηχανής, αλλά και μέσα από την ευαισθησία και καλαισθησία των φωτογραφιών. Η επιλογή του χρόνου και της οπτικής γωνίας, από όπου φωτογραφίζεται το αντικείμενο, είναι επιλογή αυτού που το φωτογραφίζει. Αν μάλιστα λάβουμε υπόψη και ότι με τη φθορά του χρόνου, την εγκατάλειψη, αλλά και την ανακαίνιση των σπιτιών πολλά από αυτά τα στοιχεία ύστερα από λίγα χρόνια δεν θα υπάρχουν πια, καταλαβαίνουμε πόσο ωφέλιμη θα φανεί η έκθεση αυτή για τους επιστήμονες και για τον ιστορικό του μέλλοντος, που θα θελήσει, να κάνει αναδρομή στο πρόσφατο και απώτερο παρελθόν του χωριού μας.

Σκοπεύει όμως και η έκθεση αυτή και στην παρότρυνση όλων των συγχωριανών μας να αγαπήσουν και να σεβαστούν τα έργα των άμεσων προγόνων μας, των γονέων και των παπουδών μας, οι οποίοι με τόσους κόπους και θυσίες, με τόσα όνειρα και ελπίδες έχτισαν τα σπίτια που

μένουμε και που έχουν κτιστεί με τόση σοφία και τέχνη από παραδοσιακούς χτίστες δικούς μας και ξένους.

Και όλα βέβαια αυτά έγιναν σύμφωνα με τα δεδομένα και τις ανάγκες της εποχής και τις οικονομικές δυνατότητες που ο καθενας διέθετε.

Παρακολουθήστε π.χ. τον προσανατολισμό των σπιτιών, ο οποίος όταν προσφερόταν το οικοπέδο, είναι πάντα ανατολικομεσημβρινός, νοτιοανατολικός δηλαδή, ώστε ο ήλιος να μπαίνει από την πόρτα και τα παράθυρα το χειμώνα στο εσωτερικό του σπιτιού και να το θερμαίνει, ενώ το καλοκαίρι περνά πάνω από την κεραμοσκεπή και μάλιστα με τα παραδοσιακά κεραμίδια στέγης ώστε να μην επηρεάζει τη δροσιά του εσωτερικού χώρου, που είναι τόσο επιθυμητή την εποχή αυτή.

Παρακολουθήστε ακόμη το μέγεθος και το σχήμα των παραθύρων πως ξεκινούν μικρά, 0.50Χ0.70 εκατοστά στα σπίτια που χτίστηκαν πριν από το 1850 και έκλειναν με ταμπλάδες, πως μεγαλώνουν συνέχεια, όταν εμφανίζονται οι υαλοπλάκες, τα τζάμια, μετά το 1853 και μέχρι το 1881, όταν όλα τα σπίτια που χτίζονται είναι φρουριακού τύπου με πολεμίστρες, καταχύστρες και εσωτερική επικοινωνία μεταξύ των σπιτιών των αδερφομοιρών και πως τέλος παίρνουν την μορφή μεγάλου παραλληλόγραμμου μετά το 1881 μαζί με τα άλλα γνωρίσματα του νεοκλασικού τύπου και ισχύει αυτό μέχρι το 1950, οπότε κυριαρχεί στα νέα σπίτια που χτίζονται ο γαλλικός τύπος παραθύρου, ο τετράγωνος, δηλαδή.

Δεν θέλω να σας κουράσω με άλλες πολλές, αλλά πολύ ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες για την πολεοδομία, τους δρόμους, δηλαδή, για την αυλή με τις ωραίες εισόδους στο μέγεθος εκείνο, που να επιτρέπει, ανοίγοντας τα δύο φύλλα, την είσοδο φορτωμένου ζώου, για την εσωτερική διαρρύθμιση του σπιτιού, η οποία δεν φαίνεται στις εκτιθέμενες φωτογραφίες.

Σκοπός μου είναι να σας βοηθήσω να επισημάνετε και να χαρείτε αυτά τα στοιχεία τόσο στις φωτογραφίες, όσο και έξω, στον πραγματικό τους χώρο, να τα εκτιμήσετε και να τα διατηρήσετε στα σπίτια σας, επιφέροντας κατ' ανάγκη, αφού άλλαξαν τα δεδομένα της δικής μας εποχής, εκείνες μόνο τις αλλαγές που εξυπηρετούν τις σύγχρονες ανάγκες και δεν βλάπτουν την όλη παραδοσιακή μορφή του σπιτιού μας. Είναι εξάλλου αυτό ένας σεβασμός προς τους γονείς μας που μας ανάθρεψαν και ένας επιπλέον δεσμός με την ιερή μνήμη εκείνων που δεν υπάρχουν πια κοντά μας.

Παρουσίαση βιβλίου για τον Ζήση Σκάρο

Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας συγχαίρει τη Λαϊκή Βιβλιοθήκη του Δήμου Καρδίτσας "Η Αθηνά" για τη νέα έκδοση της, αφιέρωμα στον Καναλιώτη Ζήση Σκάρο. Η απουσία μας όμως από την εκδήλωση που έγινε για την παρουσίαση αυτής της έκδοσης, μας στενοχώρησε.

Σίγουρα κάτι θα είχαμε να προσθέσουμε για την ανάδειξη της προσωπικότητας του άξιου γεννήματος του χωριού μας.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Μια νέα έκδοση της Λαϊκής Βιβλιοθήκης "Η Αθηνά" με τον τίτλο «Ζήσης Σκάρος: Λογοτέχνης - Διανοητής» παρουσιάστηκε στο Παυσιλύπο στα πλαίσια της 5ης Έκθεσης Βιβλίου Καρδίτσας.

Την παρουσίαση έκανε ο προϊστάμενος των Γενικών Αρχείων Καρδίτσας κ. Αντώνης Αντωνίου, ο οποίος και αναφέρθηκε στην προσωπικότητα και το έργο του σημαντικού λογοτέχνη. Χαιρετισμό απήμθυναν ο πρόεδρος της Δημοτικής Βιβλιοθήκης κ. Λέμας και ο πρόεδρος της Λαϊκής Βιβλιοθή-

κης "Αθηνά" κ. Χαλατσής οι οποίοι αναφέρθηκαν στη σημασία της έκδοσης και γενικά στην Καρδίτσιώτικη λογοτεχνία. Ειδικότερα ο κ. Λέμας υπογράμμισε: «Η πόλη της Καρδίτσας και στον τομέα της λογοτεχνίας πρωτοστάτησε. Η Καρδίτσιώτικη λογοτεχνία βοήθησε στην παρουσίαση της εικόνας της πόλης μας που έδωσε μια μαρτυρία της δυναμικής και δημιουργικής ζωής της».

Η συγγραφική αυτή προσπάθεια των Καρδίτσιωτών λογοτεχνών διατήρησαν ζωντανή την παράδοση ώστε να γίνουν ευρύτερα γνωστά η ιστορία, ο πολιτισμός, η κουλτούρα και η φυσική ομορφιά της περιοχής μας. Ο Δήμος Καρδίτσας στήριξε την αξιόλογη έκδοση του βιβλίου «Ζήσης Σκάρος: Λογοτέχνης - Διανοητής, Πνευματικές καταθέσεις» και ενθαρρύνει τέτοιου είδους προσπάθειες που συμβάλλουν στην καταγραφή και προβολή του πνευματικού δυναμικού της περιοχής μας και παραδίδουν στις επόμενες γενεές ένα άρτιο υλικό για παραπέρα αξιοποίηση.»

"Νέος Αγών"

ΒΑΪΟΣ ΘΕΟΣ

Σνας ακόμα της παλιάς γενιάς έφυγε από κοντά μας. Ο Καθηγητής Βάιος Θεός πέθανε στις 26/06/2003 στην Αθήνα σε ηλικία 95 ετών.

Γεννήθηκε στα Κανάλια Καρδίτσας το 1908. Σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών εκείνα τα δύσκολα και ταραχώδη χρόνια, έζησε και γνώρισε από κοντά τα σημαντικότερα γεγονότα, όπως ο Βαλκανικός, ο Πρώτος και Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος, τα εσωτερικά κινήματα, δικτατορίες, συγκρούσεις και προπαντός τα ανερχόμενα τότε ιδεολογικά και πολιτικά ρεύματα που επηρεάστηκε ως νέος βαθύτατα από αυτά.

Μετά τις πανεπιστημιακές σπουδές διορίστηκε ως Καθηγητής στο Γυμνάσιο Τρικάλων. Εκεί τον βρήκε να υπηρετεί ο Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος. Με τη κατάρρευση του μετώπου, συνελήφθη και φυλακίστηκε από τους Ιταλούς στα Τρίκαλα για τις προοδευτικές ιδέες.

Σαν ενθουσιώδης νέος που έζησε τα σημαντικότερα και ταραχώδη γεγονότα του πρώτου μισού του 20ου αιώνα επηρεάστηκε νωρίς από τα κοινωνικά και ιδεολογικά ρεύματα εκείνης της περιόδου. Προσχώρησε κατά την Κατοχή στις τάξεις του ΕΑΜ.

Μετά τον εμφύλιο και μέχρι το τέλος αυτού έφυγε από τα Τρίκαλα, απομακρύνθηκε από την Υπηρεσία και κατέφυγε στην Αθήνα όπου έζησε με μεγάλες στερήσεις και δυσκολίες.

Μετά την αποκατάσταση των πολιτικών πραγμάτων επαναφέρθηκε στην Υπηρεσία και τοποθετήθηκε στην Εκπαιδευτική Επιθεώρηση Αττικής και Βοιωτίας, όπως λεγόταν τότε. Γνωστός στα Βίλια και στο Κριεκούκι. Δίδαξε και σε Γυμνάσια της Αθήνας ως Γυμνασιάρχης όπου είχε κάνει ένα καλό κύκλο γνωριμιών. Ήταν ψηλός, με παράστημα εκπαιδευτικού και έκαμε μια ήρεμη ζωή. Ήταν τακτικός πελάτης στο γνωστό τότε καφενείο «ΓΑΜΒΕΤΑ» της οδού Πανεπιστημίου και Κοραή. Εκεί τον έβρισκε κανείς με την παρέα του να παίζει τάβλι

και να συζητά.

Ας δούμε όμως αυτόν τον άνθρωπο βαθύτερα. Ο Θεός ως άνθρωπος και ως εκπαιδευτικός τον διέκρινε το ήθος και η ανθρωπιά, γι αυτό και στη ζωή του έκαμε καλούς φίλους. Ήταν χαμηλών τόνων, διαλλακτικός, μετριοπαθής, καλός εκπαιδευτικός και είχε απαράβιατες αρχές.

Τα γεγονότα που σημάδεψαν τα 50 πρώτα χρόνια της ζωής του και οι περιπέτειες του δεν του επέτρεψαν βέβαια να σκεφθεί να κάνει οικογένεια. Η αγάπη όμως που αισθανόταν για τους δικούς του ανθρώπους και αναλογιζόμενος τα όσα εκείνος πέρασε στη ζωή του, τον όπλισαν με καλοσύνη και ανθρωπιά. Κάλεσε κοντά του στην Αθήνα διαδοχικά πέντε ανήψια του και τα φιλοξένησε στο σπίτι του. Δηλαδή σε ένα δωμάτιο της οδού Χρυσολωρά 4 στα Εξάρχεια, όπου έμεινε πάνω από 10 χρόνια. Τα συμπαράσταθε σαν δεύτερος πατέρας, τα σπούδασε και έγιναν χρήσιμοι άνθρωποι στη ζωή.

Ήρθε κάποτε και ο καιρός να κάνει οικογένεια. Το 1956 νυμφεύθηκε την γυμνάστρια Ευαγγελία Ματθαιοπούλου από το Δάρα Αρκαδίας με την οποία απέκτησε ένα παιδί, τον Νίκο, ο οποίος του χάρισε κι ένα εγγόνι, τον Βάιο. Αγαπούσε την οικογένεια του στην οποία αφοσιώθηκε και αγαπήθηκε επάξια από αυτή.

Η κηδεία έγινε στο Δάρα Αρκαδίας, όπου διέμεινε τα τελευταία χρόνια. Οι Οικείοι και οι δικοί του άνθρωποι από την Αθήνα, Καρδίτσα, Τρίκαλα και Βόλο, καθώς και πλήθος κόσμου από το Δάρα, από το Κριεκούκι Θηβών που υπηρέτησε χρόνια, παρουσία του εκπροσώπου της Ιεράς Μητροπόλεως Αρκαδίας ακολουθούμενου από πολλούς ιερείς, του απήμθυναν «το ύστατο χαιρε». Αλλά και στη γενέτειρα του κτύπησε πένθιμα η καμπάνα, όπως συνηθίζεται και πληροφορήθηκαν οι παλιοί χωριανοί ότι έφυγε από κοντά μας.

A.K.

Ο ΑΗΛΙΑΣ

του Βασίλη Μπρακασούλα

Ολα είναι γοητευτικά στον Αηλιά του χωριού μας. Το σύνολο των λόφων που υψώνονται περήφανα και απλώνουν προστατευτικά και με στοργή τη σκέπη τους σε όλα τα σημεία του ορίζοντα.

Καταπράσινοι τόποι με βλάστηση και θάμνους και δένδρα που προσφέρουν απλόχερα ζωή και δύναμη και ομορφιά και με δεσποζούσα τη θέση του Αηλιά, όπως προβάλλει στην κορυφή του χωριού μας, και με του θέα σ' ολόκληρο τον περίγυρο.

Με το ομώνυμο εκκλησάκι, κομψό, απείριστο, τυλιγμένο στα λουλούδια και στις φυλλωσιές και με όλους τους δρόμους και τις ανηφοριές να καταλήγουν στην καταστόλιστη αυλή του, έτοιμη να υποδεχθεί φιλόξενα τον κουρασμένο επισκέπτη και να προσφέρει χαρά, άνεση και ανάπαυση.

Ο Αηλιάς υπήρξε από τα παιδικά μας χρόνια το σημείο αναφοράς στον ορεινό όγκο που περιβάλλει το χωριό μας και καλύπτει τις αμπελοφυτείες του.

Εκεί αναζητούσαμε τη γαλήνη, όταν επιδιώκαμε να συνδυάσουμε τη μελέτη με τις σύντομες δραπετεύσεις μας από την καθημερινότητα και τον κάματο της σκληρής δουλειάς. Εκεί ενσωματώνονταν και μεγεθύνονταν οι εμπνεύσεις και τα όνειρα μας, μόνο εκεί η φαντασία μας διαπερνούσε τα φυσικά της όρια. Κι' όταν θέλαμε να γευτούμε την κατάνυξη της θείας λειτουργίας και τους βυζαντινούς ύμνους, να συνδεθούμε με τις διαστάσεις του σύμπαντος και να νοιώσουμε τη θωπεία του θείου, στον Αηλιά προστρέχαμε.

Είναι ακόμα το σημείο όπου πάντα αλλά και σήμερα τα μαθηματικά νιάτα της ευρύτερης περιοχής συμπιλιώνουν τους έντονους οραματισμούς τους με το πλούσιο και χιμώδες φυσικό περιβάλλον και με τις αρετές της ζωής.

Στο θεσπέσιο αυτό πεδίο σμίγουν οι τρυφερές κραυγές της χαράς με τα πιπίσματα των πουλιών και με την ομορφιά του Θεσσαλικού και Ελλαδικού τοπίου.

Ο Αηλιάς στα χρόνια της εχθρικής κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης είχε κορυφαία συνεισφορά.

Ήταν το καταφύγιο μετά τους βομβαρδισμούς και τις επιδρομές. Στέγαζε και ζέσταινε τους αποκαμωμένους αντάρτες, υπήρξε το ορμητήριο των εξορμήσεων τους αλλά και η πρώτη γραμμή άμυνας. Ήταν ο τόπος της ανασύνταξης τους, το μόνιμο παραρητήριο των κινήσεων του εχθρού σ' όλο το Θεσσαλικό κάμπο.

Είναι τέλος, για πολλούς συγχωριανούς μας το μέρος που φυλάσσει στα σπλάχνα του τα ιερά οστά των προγόνων μας, που αναπαύονται ύστερα από την τόσο αγωνιώδη και η κοπιώδη ζωή τους.

Κανάλια - Χωριό μου

**Θέλω τ' αφήλου ν' ανέβω
ν' αράξω θέλω αητέ μου
μέσ' στην παλιά μου κατοικιά
στην πρώτη τη φωλιά μου.
Κ. Κρυστάλλης**

του **Θωμά Απ. Κυρίτση**

Με αφορμή τους παραπάνω στίχους του ποιητή, του βουνού και της στάνης Κ. Κρυστάλλη θα προσπαθήσω να μπώ στο πνεύμα και στη σκέψη του ποιητή, με την ελπίδα και την βεβαιότητα, ότι θα μπορούσα τα βιώματα και τον αισιαστο πόθο του ποιητή, να τα προσωποποιήσω στα δικά μου μέτρα, αλλά και στου κάθε Καναλιώτη της διασποράς.

Ασφαλώς σ' όλους εμάς, που οι ανάγκες και οι συνθήκες της ζωής οδήγησαν τα βήματα μας σε ξένους τόπους, οι στίχοι του ποιητή μιλάνε κατ' ευθεία στις καρδιές μας.

Αυτόν τον τόπο στον οποίο ο άνθρωπος γεννιέται, ζυμώνεται, μεγαλώνει, τον κουβαλάει μέσα του, με συσσωρευμένα όλα τα βιώματα της εποχής του, όπου κι αν ζει, όπου κι αν βρίσκεται.

Μπορεί ο καινούργιος τόπος, να παρέχει στον άνθρωπο, όλες τις ευκολίες της ζωής, δεν παύει όμως ούτε στιγμή να θεωρεί το χωριό του, ως τόπο, ησυχίας, χαράς, ευδαιμονίας.

Πάντοτε φέρνει στο μυαλό του, το πατρικό του σπίτι, τους ανθρώπους της γειτονιάς του και μάλιστα πολλές φορές, βλέπει τους γειτόνους, στον καλό εκείνο καιρό, να κάθονται σε κάποια ποδιά του παραθύρου ή ακουμπισμένοι στην εξώπορτα του σπιτιού, να κουβεντιάζουν αυθόρμητα και ασταμάτητα με πολλή αγάπη και ειλικρίνεια, για θέματα που έχουν σχέση με τη δουλειά, με τη ζωή, με τα νέα της μέρας. Γενικά με ό,τι συμβαίνει στο χωριό.

Ακόμη ο άνθρωπος της ξενιτιάς βλέπει τον εαυτό του να περπατάει στους δρόμους ή στα σοκάκια του χωριού, ν' ανταλλάσει καρδιακούς χαιρετισμούς, ή να συνομιλάει με πρόσωπα γνωστά, φιλικά, αγαπητά.

Πώς να ξεχάσει κανένας τις Κυριακές και τις γιορτινές μέρες, που όλοι οι απλοϊκοί άνθρωποι του χωριού, τραβούν για την εκκλησία;

Εκεί μέσα κάτω από το θόλο του Ναού ήταν όλα τόσο όμορφα, τόσο συναρπαστικά, βαθιά συναισθηματικά και χρήσιμα, για την παραπέρα ζωή του ανθρώπου. Πράγματι, εκεί στο σπίτι του Θεού, ανάμεσα σε φίλους, γνωστούς, συγγενείς, συγχωριανούς, δημιουργούνταν αυθόρμητα χαρούμενη, ελπιδοφόρα ατμόσφαιρα. Στ' αλήθεια όλοι οι εκκλησιαζόμενοι γινόντουσαν ένα κοντά στο Θεό.

Αναμνήσεις! Αναμνήσεις! Ατελείωτες αναμνή-

σεις! Όμορφες, ωραίες ανθρώπινες.

Όλα τα πιο πάνω που αναφέρθηκαν είναι καθαρά ζησιματα ανθρώπινης ζωής, που περιέχει κάλλος, ομορφιά, απλότητα. Ατόφια αυτή την αγάπη.

Καμιά μα καμιά σύγκριση δεν μπορεί να γίνει, με τη ζωή του κάθε Καναλιώτη, σ' όποιον άλλο τόπο κι αν βρίσκεται. Η πόλη με την πολυκατοικία παρέχει φυσικά ανέσεις, άλλον τρόπο ζωής, χωρίς πολλά προβλήματα στον άνθρωπο, αλλά όμως το στοιχείο της ανθρωπιάς, της αγάπης, είναι αρκετά υποβαθμισμένο. Πολλές φορές άγνωστο.

Επιβεβαιώνεται απόλυτα, αυτό που απο πολλούς ανθρώπους, λέγεται σήμερα για αυτούς που ζούν στις πολυκατοικίες.

«Ότι όσο πλησιάζουν οι στέγες των σπιτιών, τόσο απομακρύνονται οι ψυχές των ανθρώπων».

Γι' αυτό παρατηρείται σε μέρες αργίας και χρονιάρες μέρες, τους ανθρώπους των πόλεων πασχίζουν να βρεθούν, έστω και για λίγες ώρες, κοντά στον τόπο τους, σε γνώριμους ανθρώπους, σε δικούς τους ανθρώπους.

Θεωρείται και είναι ευτύχημα στις μέρες μας, που οι εκπολιτιστικοί σύλλογοι, βοηθούν αρκετά με τις εκπολιτιστικές εκδηλώσεις τους ανθρώπους της διασποράς, αλλά και τους ντόπιους να ξεναζωντανέψουν την παράδοση, τα ήθη, τα έθιμα.

Ύστερα από τα παραπάνω αναφερόμενα, ας μη νομίζει κανένας, ότι θέλω ν' αυξήσω στον καθένα μας, τη νοσταλγία για τον τόπο μας. Όχι, προς Θεού!

Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι υπάρχει μπροστά μας αγώνας ζωής, αγώνας ύπαρξης και προσφοράς και δεν έχουμε το δικαίωμα να σταθούμε εμπόδιο στη ζωή.

Μπροστά μας προβάλλει το χρέος της προσαρμογής στον καινούργιο τόπο, ώστε να εξακολουθούμε να εργαζόμαστε ευσυνείδητα γιατί η ζωή προχωράει.

Οι στίχοι που ακολουθούν είναι βγαλμένοι απ' την καρδιά μου. Ομολογώ με λύπη μου μια κατάσταση, που δεν είναι αναστρέψιμη.

Άδειασε το χωριό

Ο τόπος μας ερήμωσε, άδειασε το χωριό, φύγανε όλοι οι νέοι, ακόμη και τα παιδιά. Άφησαν πίσω ανθρώπους, πρόσωπα αγαπητά, δικούς τους, συγχωριανούς, κι όλο το συγγενικό. Πήγαν στα ξένα, για καινούργια εγκατάσταση, δίχως να έχουν συγκεκριμένη συμπαράσταση. Δουλεύουν όλοι τους σκληρά για επιβίωση και στο μυαλό τους είναι, η έντιμη παρουσίαση.

Κλείνω το θέμα μου με τα πιο κάτω φιλοσοφημένα λόγια του λαού μας: «Είναι επικίνδυνο να ζητήσεις συμβουλή. Αλλά πιο επικίνδυνο να τη δώσεις»...

Φθινοπωρινές εικόνες και νοσταλγικές αναμνήσεις από το χωριό

του **Κώστα Α. Γιωτόπουλου**

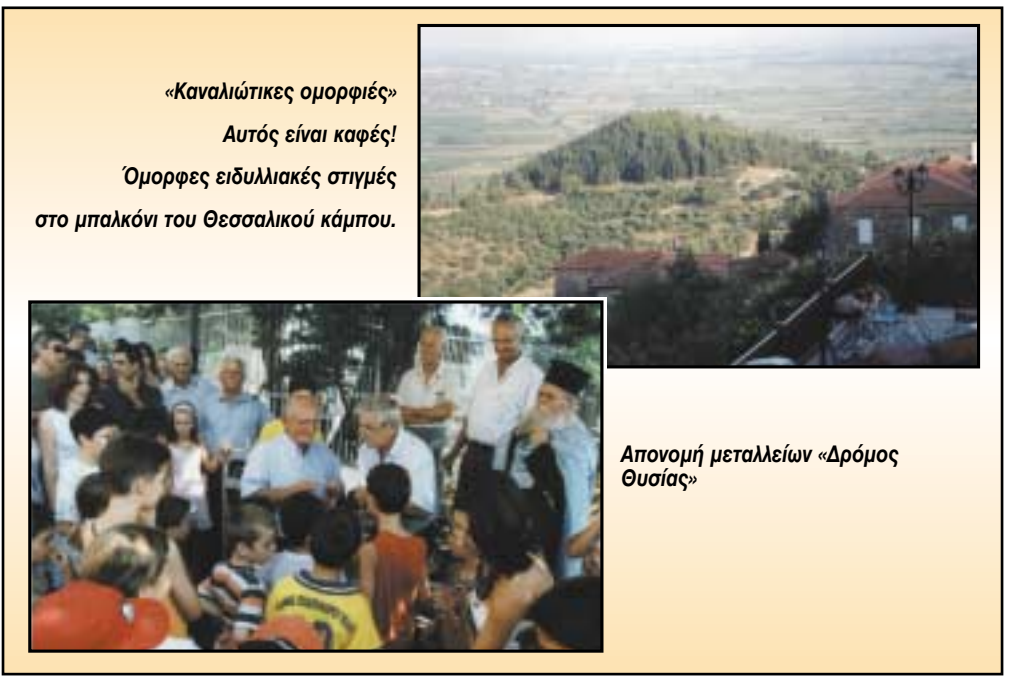
Εμπιωματικά εφέτος έμεινα για δώδεκα μέρες το Σεπτέμβριο στο χωριό. Ήταν η βρύση στη Λάσδα που αποφάσισα να διαμορφώσω το χώρο και την ίδια στη μνήμη των γονέων μου Αλέξανδρου και Όλγας και του γιού μου Αλέξανδρου που μου έδωσε την ευκαιρία να παρευρίσκομαι στο χωριό και να χαρώ τις πρώτες φθινοπωρινές μέρες του Σεπτεμβρίου. Είναι ο πιο γλυκός μήνας του χρόνου. Ούτε το κρύο του χειμώνα ούτε η ζέση του καλοκαιριού. Είναι ο μήνας, που μετά την πλημμυρίδα της επίσκεψης των Καναλιωτών της διασποράς και την έντονη δραστηριότητα των πολιτιστικών εκδηλώσεων του Αυγούστου έρχεται η άμωπις της αναχώρησης των επισκεπτών και επανέρχεται ο ρυθμός της ζωής του χωριού μας ίδιος, ήσυχος και σχετικά μονότονος, με τους λίγους μόνιμους κατοίκους του και τους ακόμη λιγότερους νέους Καναλιώτες, που για την ώρα αποφάσισαν να μείνουν στο χωριό. Η εικόνα αλλάζει για λίγες μέρες στα μέσα του μήνα, όταν έρχεται η ώρα του τρύγου και κατά το παλιό λαϊκό λόγο "θέρος, τρύγος, πόλεμος" καταφτάνουν όσοι επιμένουν να ψευτοπεριπολούνται τα παλιά γέρικα αμπέλια, προπάντων στο Μούρκ(ο), ή όσοι τα ανανέωσαν με νέες ποικιλίες και νέους τρόπους καλλιέργειας, για να τρυγήσουν τα σταφύλια, τα οποία, δυστυχώς, εφέτος "δεν τα κάλεσε ο καιρός" και χάλασαν πάνω στα κλήματα τα περισσότερα. Ωραίες όμως είναι αυτό τον καιρό οι περιπατητικές εξορμήσεις στα παρατημένα αμπέλια του Αι Λια των Παλιάμπελων, του Κούτσουρου, των Φτελιάδων και του Καλαμακιού. Αναπνέεις τον καθαρό αέρα, νιώθεις ανάλαφρος και ευδιάθετος, ελαφρώνει ή και εξαφανίζεται ο πονοκέφαλος, αν υπάρχει, πλησιάζεις τις σικιές, που αναγεννήθηκαν μετά την προπέρσινη ξήρανση τους από την παγωνιά και δοκιμάζεις τα τελευταία δίφορα σύκα, γλυκά και νόστιμα, προπάντων όταν είναι και λίγο σταφιδασμένα, ενώ σε κάθε στιγμή αναθυμάσαι τους παλιούς ιδιοκτήτες των αμπελιών, σεπτές μορφές των γονιών μας, των συγγενών μας, των συγχωριανών μας, που πάλευαν με τη γη αυτή, για να την κάνουν να καρπίσει, δουλεύοντας πάντα με την πλάτη, με το δικέλι, το τσαπί την "ψιχαστήρα", για ν' απολαύσουν τα γλυκά σταφύλια, το γλυκό κρασί και τα ρετσέλια.

Και ενώ όλα αυτά ανεβαίνουν στη θύμηση σου από τα βάθη της συνείδησης ένας συκοφάγας, από τους λίγους που έμειναν εδώ, και μια τρυγόνα παραπέρα ταράζουν με το ξαφνικό τους πέταγμα από το ένα δέντρο στο άλλο και κόβουν τον ειρμό των αναμνήσεων σου. Πιο πέρα στο στενό και κλεισμένο από τα χόρτα δρομάκι ανακαλύπτεις κάτω από τους θάμνους του όχτου τις πρώτες τούφες από τα κυκλάμινα του φθινοπώρου, πρόδρομοι της εποχής, να σκύβουν ντροπαλά το κεφάλι τους. Κόβεις λιγ' απ' αυτά εισπνέεις το ελαφρό, ανεπαίσθητο άρωμα τους, τα φέρνεις στα μάγουλα σου και νιώθεις στο βελούδινο άγγιγμα τους ό,τι πιο ωραίο και τρυφερό, ό,τι πιο αγνό και αμόλυντο υπάρχει στον κόσμο. Όμως, σαν έρχεται το βράδυ, τότε νιώθεις περισσότερο την ερημιά του χωριού. Οι λίγοι

μόνιμοι κάτοικοι του χωριού μας μαζεύονται νωρίς το απόγευμα στην πλατεία, απόμαχοι οι περισσότεροι της αγροτιάς, κάνουν τις παρέες τους στα τέσσερα καφενεία του χωριού, οι περισσότεροι συζητούν, πίνοντας το τσιπουράκι τους ή τον καφέ τους και λίγοι συνεχίζουν να παίζουν την πατροπαράδοτη ξερή, την κολτσινα, το πινάκι, τη δηλωτή. Λίγοι κάνουν τη βόλτα τους ως την Βρωμόβρυση, για να ξεμουδιάσουν, να ανασάνουν ακόμη καθαρότερο αέρα. Και είναι πραγματικά απόλαυση ο περίπατος αυτός, την ώρα που πάει να βασιλέψει ο ήλιος και λίγο πριν έρθει το σουρούπωμα. Και μόλις έρθει το τελευταίο λεωφορείο της Αστικής, κοντά στις οχτώ το βράδυ, σαν από σύνθημα οι περισσότεροι και προπάντων οι γηραιότεροι ξεκινούν για τα σπίτια τους, για να κλείσει ο κύκλος και αυτής της μέρας. Από εδώ και πέρα το λόγο έχει η τηλεόραση, ώσπου να'ρθει η ώρα του ύπνου. Και οι γυναίκες; Τι κάνουν τις ώρες αυτές; Συνεχίζουν οι περισσότερες, όπου ακόμη μπορούν να φτιάξουν κύκλο, και συγκεντρώνονται στις βεράντες των σπιτιών και εκεί συζητούν για τα νέα του χωριού και τις δουλειές τις σπιτικές. Σκεφτόμουν πολλές φορές αυτές τις μέρες τι θα μπορούσαμε να κάνουμε οι πολιτιστικοί Σύλλογοι, ώστε να ξεναζωντανέυει κατά διαστήματα όλο το χρόνο το χωριό και όχι μόνο το μήνα Αύγουστο και λίγες μέρες το Πάσχα με τον ερχομό των Καναλιωτών της διασποράς.

Και θα πρέπει αυτό που θα γίνει να ανταποκρίνεται στα ενδιαφέροντα των ντόπιων κατοίκων, ιδιαίτερα αυτών που έχουν μια μικρότερη σχετικά ηλικία και προπάντων και των λίγων νέων που έμειναν στο χωριό. Από την πείρα τόσων χρόνων που συμμετέχω στο Δ/κο Συμβούλιο του Συλλόγου Καναλιωτών του Βόλου και από την εμπειρία της οργάνωσης των πολιτιστικών εκδηλώσεων του Αυγούστου κάθε χρόνο διαπίστωση ότι, αν εξαιρέσουμε το πανηγύρι, στις άλλες εκδηλώσεις, ιδιαίτερα στις ομιλίες, πιο πολύ συμμετέχουν οι Καναλιώτες της διασποράς και λιγότερο οι ντόπιοι κάτοικοι του χωριού, για τους οποίους προπάντων οργανώνονται. Αισθάνεσαι ότι αυτοί οι συγχωριανοί μας σαν να έχουν παραιτηθεί από κάθε άλλο ενδιαφέρον και το μόνο που τους απασχολεί είναι η καθημερινή τους δουλειά στα χωράφια και στο σπίτι. Θα ήταν ίσως χρήσιμο να γινόταν μια σφυγμομέτρηση (γκάλοπ) με ένα ερωτηματολόγιο εκ μέρους και των τεσσάρων Συλλόγων σ' όλους τους μόνιμους κατοίκους του χωριού μας, για να δούμε τι είναι εκείνο που θα τους ενδιέφερε ν' ακούσουν, να μάθουν ή να δούν.

Πάντως, όπως και να 'χει το πράγμα, οι Σύλλογοι θα μπορούσαν να οργανώσουν από κοινού εκδηλώσεις, όπως εκείνη της γιορτής της πίτας, που να έρχονται με κάποιο πρόγραμμα στο χωριό και σε άλλες περιπτώσεις και με άλλες ευκαιρίες, για να προσφέρουν ένα πρόγραμμα ευχάριστο και ενδιαφέρον. Θα μπορούσαν ακόμη να οργανωθούν και άλλες πνευματικότερες εκδηλώσεις για διάφορες επετείους σημαντικών γεγονότων του χωριού.

«Καναλιώτικες ομορφιές»

Αυτός είναι καφές!

Όμορφες ειδυλλιακές στιγμές

στο μπαλκόνι του Θεσσαλικού κάμπου.

Απονομή μεταλλίων «Δρόμος Θυσίας»

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΓΙΟΜΑ

Να ναι το γιόμα που θα φτάσω στον Πλάτανο να αναπαυθώ και στη σκιά του να χορτάσω της βρύσης γάργαρο νερό.

Στη δροσερή μας την Πλατεία να ψάξω φίλους, συγγενείς κι απέναντι στην Εκκλησία αν θέλεις έλα να δείς.

Σαν γέρνει ο Ήλιος κουρασμένος με τις αχτίνες του θαμπές ο κάμπος έτοιμος, ντυμένος τις καφετίες του φορεσιές.

Άρχισε νέα κυοφορία νέα ζωή, νέα σοδειά. Η Γη ετοιμάζει τα παιδιά της ξαναγεννιέται και ξυπνά.

Μα οι πλαγιές είναι γεμάτες μα ανθισμένες κουτσουπιές στο μοβ λιλά. Παναθεμάτες!! Πώς μαλακώνουν τις καρδιές.

Τέτη Βλαχογιάννη - Κάρκα

Η σακαράκα του Γατή

Καμάρι και περηφάνεια για το χωριό μας! Χάρη στο φιλοπρόοδο Κων/νο Λ. Γατή, απέκτησε στη δεκαετία του 1935 τακτική συγκοινωνία με τη Καρδίτσα. Ήταν το μοναδικό ημιορεινό χωριό στο νομό μας που είχε τοπικό μεταφορικό μέσο. Μικροί, μεγάλοι στο χωριό χαϊρόμασταν και καμαρώναμε το αυτοκίνητο του Γατή. Έμεινε στην Ιστορία του χωριού μας.

(ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΣΑΚΑΡΑΚΑ ΤΟΥ ΓΑΤΗ!)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε αυτή κάτω επιστολές στη σελίδα 6, οι οποίες δημοσιεύματα του περασμένου εφημερίδας μας με αριθμό 82. Σε διαφύλαξη της εφημερίδας μας μέσου επικοινωνίας των απανταχού με σελίδες που ψυχαγωγούν, ικανοποιούν από αγάπη και σεβασμό στο χωριό ανθρώπους που γέννησε, επιφυλάττει την εφαρμογή μέτρων αντιμετώπισης προσωπικών αντιπαραθέσεων βώς της έλλειψης της αμεσοτήτων κατά κανόνα οδηγούν σε περαιτέρω όξυνση των μεταξύ θέτοντας την παραπάνω αρχή, η οποία δεν πρόκειται να αποτελέσει ξανά γής προσωπικών προκλήσεων και θα συνεχίσει να μορφοφάνει, χαρίζοντας ευχάριστες στιγμές όταν την ξαναβλέπουμε που μας ενώνουν είναι η χαρά, η ευχάριστη ανάμνηση και αυτά εμείς βάλλει η εφημερίδα μας.

Αυτά επιδιώκει και το Διοικητικό Συλλόγου μας συνολικά να πραγματοποιηθεί το έχει κάνει ως 1

Από την επίσκεψη των Καναλιωτών στις Κάννες.

του Πρίντσιου Στέφου

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Κρίκος Ευρυπίδης 20 €
2. Ντρέγκας Απόστολος 20 €
3. Πιστρίκα Φωτεινή 15 €
4. Γηράσης Γεράσιμος 20 €
5. Γηράση - Τσικριά Ελεονώρα 20 €
6. Ντρέγκας Άρης 25 €
7. Χαβίζα Ολυμπία 30 €
8. Ευθυμίου Ελένη 30 €
9. Μανώλης Χρ. 50 €
10. Πέτρου Βασίλης 20 €
11. Παπανικολάου Ηλ. Χρήστος 20 €
12. Πιστρίκας Κων/νος 150 €
13. Σδρόλιας Παναγιώτης 50 €

Ένας Σύντομος ορισμός για τον Εθελοντισμό

Ο εθελοντισμός ορίζεται ως η μη κερδοσκοπική και ανιδιοτελής συνεισφορά ατόμων, στο πλαίσιο κυρίως προσωπικής εργασίας που δεν αποβλέπει στην ατομική προβολή, επαγγελματική εξέλιξη ή κοινωνική ανέλιξη. Σκοπό έχει την ευημερία και την πρόοδο του συνανθρώπου, της κοινότητας ή της κοινωνίας γενικότερα. Ο εθελοντισμός σηματοδοτεί τη μετάβαση από την «ελεημοσύνη» στην ενεργό συμμετοχή, παίρνοντας μορφές που κυμαίνονται από την παραδοσιακή προσπάθεια ανακούφισης και εξάλειψης της φτώχειας έως την πρωτοποριακή προσπάθεια προστασίας του περιβάλλοντος, επίλυση συγκρούσεων, προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εκδημοκρατισμού και ειρήνης. Περιλαμβάνει τοπικές και εθνικές προσπάθειες, καθώς και διμερή ή διεθνή προγράμματα που εφαρμόζονται παγκόσμια.

Λόγω της τεράστιας συμβολής των εθελοντικών οργανώσεων στην κοινωνική ανάπτυξη, αναγνωρίζονται ως εταίροι της αναπτυξιακής διαδικασίας. Αναγνωρίζεται σήμερα ότι ο εθελοντισμός αποτελεί ίσως το πιο αποτελεσματικό μέσο σύγχρονης κοινωνικής δράσης. Ιδίως αναφορικά με τους νέους, με δεδομένη την απομάκρυνση τους από τα κόμματα, ο εθελοντισμός συνιστά ένα νέο τρόπο συμμετοχής στα κοινά. Πρόκειται για μια διαδικασία μετατροπής

του νέου σε ενεργό πολίτη, οδηγώντας στην πολιτικοποίησή του με ένα υγιή τρόπο, που δεν αποβλέπει στην ατομική προβολή ή ανέλιξη αλλά στην ανιδιοτελή προσφορά.

Ο εθελοντισμός είναι επίσης η βάση μεγάλου μέρους των δραστηριοτήτων μη κυβερνητικών οργανώσεων, επαγγελματικών σωματείων, πολιτιστικών, μορφωτικών και εξωραϊστικών συλλόγων κ.ο.κ. Στους Συλλόγους μας όμως η ανάγκη για μια πολυπληθέστερη εθελοντική προσφορά είναι σήμερα μεγαλύτερη από ποτέ, δεδομένων των αντίξοων επιπτώσεων της ανταγωνιστικότητας της εποχής μας με το δραματικό περιορισμό του «ελεύθερου» χρόνου όλων μας.

Η ανάγκη πολυπληθέστερης συμμετοχής, και ιδιαίτερα των νέων, στο έργο των Συλλόγων μας είναι πλέον επιτακτική!

Τα «προσόντα» του εθελοντή:

- Διαθέτει κοινωνικές δεξιότητες
- Έχει αυτοπεποίθηση
- Διακατέχεται από αίσθημα αλληλεγγύης, και
- Κοινωνικής συνοχής και ανάπτυξης

Δρ. Λάμπρος Πυργιώτης
Γραμματέας ΔΣ

Έκθεση Αστρονομίας και Αστροβραδείας στα Κανάλια Αύγουστος 2002

ΦΥΣΙΚΗ - ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ 20ο ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

του Αλέξανδρου Π. Κατέρη

Το φύλλο αυτής της εφημερίδας κυκλοφορεί στη μνήμη των αδικοχημένων, **Ερωτόκριτου Μπέκου** και στον **Κώστα Γιαννακό** του Δημητρίου που τόσο γρήγορα φύγανε από κοντά μας.

